

Pavaizduok savo istoriją – Teorinis pagrindimas

Estija

Lietuva

Šiaurės Makedonija

Ispanija

Olandija

Autoriai

Mike de Kreek

Nesrien Abu Ghazaleh

Arjen Barel

Erma van Maris

Edward Janssen

Diana Garlytska

Raimondas Paškevičius

Kristi Reilent

Karolina Seikleja

Marjan Naumoski

Irena Pipidzoska

Sonia Carmona Tapia

Jaime Vicent Bohorquez

Organizacijos

Storytelling Centre (Olandija)

Youth association Info front – Prilepas (Šiaurės Makedonija)

Socialinių mokslų kolegija (Lietuva)

Seiklejate Vennaskond (Estonia)

Asociación Cultural por la investigación y el desarrollo independiente del teatro profesional en Andalucía (Ispanija)

Socialinio darbo ir teisės fakultetas - Amsterdam University of Applied Sciences (Olandija)



April 2020

Attribution-NonCommercial-NoDerivatives

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.en>

Storytelling Centre

<http://storytelling-centre.nl>

TURINYS

No table of contents entries found.

Žodynas

Pateikiame šiame tekste dažniausiai vartojamų žodžių reikšmes

- Naratyvas: naratyvas yra terminas, apibūdinantis pasakojimą apie bendruomenę ar šalį, tačiau jis taip pat naudojamas socialinių intervencijų ir tyrimų paradigmai.
- Paveikslėlis: rašydami „paveikslėlis“ mes turime omenyje „nuotrauką“.
- Paveikslėlio aptarimas: toks paveikslėlių naudojimas, kuris skatina dalyvius išreikšti dalykus, kurių jie negali lengvai išreikšti žodžiais.
- Pasakojimas: žodis „pasakojimas“ nurodo ir unikalų žmogui reiškinių, ir intervenciją, kurios metu dalyviai pasakoja istorijas.
- Pasakojimas: naratyvinė struktūra, apibūdinama kaip sudėtinga pagrindinio veikėjo kelionė - išvykimas, inicijavimas ir sugrįžimas - susitikimas su pagalbininkais ir priešininkais.

1. Įvadas

1.1. Socialinių pokyčių stiprinant tarpusavio saitus būtinybė

Visoje Europoje miesto visuomenėje kartu gyvena įvairių kultūrinį, religinį, etninį pagrindą turintis jaunimas. Nepamirškime paminėti ir ekonominių skirtumų; turintys ir neturintys. Toks visuomenės tipas yra vadinamas „nevienalyte visuomene“. Nenorėdami būti per daug pesimištiškiems, tenka pripažinti, kad šios rūšies visuomenėms gresia konfliktai.

Tikriausiai šį teiginį reikia paaiškinti plačiau, nes tai susiję ne su konfliktais, kaip karo zonose, bet su konfliktais, keliančiais pavojų taikai tokioje visuomenėje, kokioje gyvename. Ne visi konfliktai kelia pavojų šiai taikai; konfliktai iš tikrųjų yra mūsų visuomenės egzistavimo dalis. Tačiau konfliktas tampa pavojingu, kai mes nežinome, kaip su juo susitvarkyti. Arba, kaip savo leidinyje „Inside Polarization“ teigia Bart Brandsma: Taika nėra konflikto nebuvimas, tai būdas, kaip konstruktyviai sprendžiame daugybę konfliktų (Brandsma, 2017).

Taigi, kai sakome, kad mūsų visuomenei gresia konfliktas, mes neturime omenyje, kad pats konfliktas yra rizika. Kalbama apie tai, kaip mes su konfliktu elgiamės.

Heterogeniškos visuomenės grupės yra padalintos sienomis. Tai gali būti fizinės sienos, bet dauguma jų yra nematomos. Arba psichinės sienos. Šios sienos sukelia tipiską žmogaus mąstymo būdą, apibūdinama žodžiais „mes ir jie“, susietą su tam tikru elgesiu. Užuo kalbėję vieni su kitais, mes kalbame apie kitus. Mes kuriame prielaidas ir lipdome etiketes, kad galėtume identifikuoti kitą, tačiau tuo mes tik stipriname savo tapatybę. Šis „mes prieš juos“ mąstymas yra labiau susijęs su mumis nei su kitais. Ir, kaip jau ankčiau minėtas Bartas Brandma aiškina, dažnai kalbama apie panašumus, o ne skirtumus, nors mes kreipiame dėmesį į pastaruosius. Kalbant griežčiau: mes linkę sutelkti dėmesį į skirtumus tarp mūsų ir jų, nes mintis, kad kitas yra mums lygus, yra nepakeliama.

Ir būtent todėl mes pradėjome projektą „Pavaizduok savo istoriją“ („Picture your story“ - „PicS“): skatinti jaunas žmones peržengti savo ribotumą ir įveikti skirtumus bei galimus konfliktus, užmezgant ryšį vienas su kitu pasakojimo būdu bei išmokyti juos įveikti skirtumus bei spręsti konfliktuoja konstruktyviai. Ne tik asmeninės naudos, bet ir - ilgainiui - savo bendruomenių labui. Pašalindami konflikto riziką ta prasme, apie kurią kalbėjome anksčiau, bendruomenės taps atsparesnės, ramesnės ir saugesnės, ir, kaip pabrėžia daugelis tyrimų, žmonės geriau dirbs tokiose aplinkose.

1.2. „Pavaizduok savo istoriją“ teorinio pagrindimo tikslas

„Pavaizduok savo istoriją“ teorinio pagrindimo tikslas - pasiūlyti jaunimo specialistams teorines įžvalgas, kuriomis remdamiesi, jie galėtų galvoti apie ir plėtoti seminarus, skirtus sujungti įvairaus išsilavinimo jaunimą, kad būtų sukurtos stiprios, atsparios, pagarbios ir taikios bendruomenės. „Pavaizduok savo istoriją“ – „Teorinis pagrindimas“ sudaro duetą su „Pavaizduok savo istoriją“ gairėmis, kur aprašomas procesas, kurio metu galima pasirinkti pratimus ir juos naudoti konkrečiame kontekste. Kartu su „Pavaizduok savo istoriją“ pratimais ir paveikslėlių rinkiniu jie sudaro įrankį „Pavaizduok savo istoriją“.

Kaip Kurtas Lewinas 1951 m. Rašė: „Nėra nieko taip praktiško kaip gera teorija“ (Lewinas, 1951, p. 169), „PicS“ pagrindimas yra teorinis ir kartu praktinis. Jo tikslas - papildomai suteikti specialistams žinių, reikalingų organizuojant seminarus jaunimui, siekiant, kad lengviau užmegztų ryšiai tarp jų. Teorinis pagrindimas yra sukurtas remiantis patirtimi šešių „PicS“ projekte dalyvaujančių partnerių iš įvairių šalių ir institucijų: Estijos, Lietuvos, Šiaurės Makedonijos, Ispanijos ir Nyderlandų.

„PicS“ priemonių rinkinys skirtas:

Jaunimo darbuotojams, mokytojams, menininkams, jaunimo lyderiams, socialiniams darbuotojams, savanoriams, socialiniams verslininkams:

1. kurie dirba su atskirtomis jaunų žmonių grupėmis;
2. kurie dirba mokymo (si) įstaigose su įvairaus išsilavinimo studentais ar mokiniais;

3. kurie dalyvauja bendruomenės meno projektuose, palengvinančiuose jaunimo socialinę sanglaudą;

4. kurie turi savo organizaciją, siekiančią suteikti daugiau galimybių jaunimui.

Šis sąrašas nėra baigtinis, todėl kiti specialistai gali rasti kitų kontekstų, kuriuose įrankių rinkinys yra naudingas.

1.3 Teorinio pagrindimo apžvalga

Antrame skyriuje pirmiausia nagrinėjame sąvokas ir procesus, kurie padeda suprasti, kaip gali atsirasti atsiribojimai, segregacija ir poliarizacija. Grupės ir išorės procesų aspektai yra labai naudingi šiam tikslui pasiekti. Tada parodome, kaip empatija ir emocinis intelektas siūlo intervencijos galimybes.

Trečiajame skyriuje pereiname prie mąstymo pobūdžio ir požiūrių, kuriuos taikėme ir derinome projekte: paveiklo iškėlimas ir pasakojimas. Jie jungiasi su teoriniais pagrindais, sukurdami procesų logiką ir numatomus rezultatus tiek asmenims, tiek visai grupei. Idealiu atveju individai pasiekia atvirą požiūrį, o grupės - padidėjusį ryšį.

Ketvirtame ir paskutiniame skyriuje, remiantis projekte dalyvaujančių šalių patirtimi, aprašome kontekstus, kuriuose, mūsų manymu, yra būtinybė ar galimybė suartinti įvairias jaunimo grupes. Šiose situacijose mes ir išbandėme savo sukurtą įrankį. Išmoktos pamokos įtrauktos į „PicS“ gaires, tačiau šių konkrečių atvejų aprašymai skaitytojui suteiks idėjų, kur ir kada galima naudoti „PicS“ priemonių rinkinį.

2. Grupėje ir už jos ribų vykstantys procesai ir jų valdymas

Šiandienos visuomenėje mes galime skirstyti žmones įvairiais būdais, pavyzdžiui, lyties ar amžiaus, taip pat etniniu, religiniu, ekonominiu ar politiniu požiūriais, ką daro ir šiame projekte dalyvaujantys jaunuoliai. Asmenys taip pat linkę formuoti savivoką remdamiesi naryste vienoje ar kitoje grupėje, remdamiesi šios grupės prototipu, kuris atspindi įsitikinimų, požiūrių, normų, vertybių ir elgesio visumą. Kiekvienas iš šių išskirtinumų gali suteikti bendrą tapatumą tiems, kurie jaučia tą patį ir sudaro grupę. Tai svarbus socialinio identifikavimo šaltinis (Brewer, Gonsalkorale & van Dommelen, 2012).

„PicS“ priemonių rinkinys sutelktas į bet kokios formos atskirties, segregacijos ar poliarizacijos tarp skirtingos patirties jaunimo (potencialiai) konfliktinėse vietose mažinimą (ar net panaikinimą). Viena iš atskirties ar konfliktų vietose gyvenančių žmonių ypatybių yra ta, kad jie linkę labiau laikytis savo tapatybės ir tradicijų. To pasekmė gali būti, kad šiose visuomenėse augantis jaunimas iš tikrųjų nesugeba suprasti, kad gali būti kitų požiūrių, o tai gali sukelti atsiribojimą ar net poliarizaciją, kurie bus aptariami toliau. Tokio susipriešinimo priežastys gali būti įvairios; pirmiausia jaunimas gali būti išugdytas geromis istorijomis apie savo „gentį“ ir blogomis istorijomis apie kitus. Be to, jaunimas - tikrai jaunesnis nei 18 metų - užsiima savo

tapatybės formavimu, o tai ne visada palieka erdvės kitų požiūriams, tikrai ne tada, kai jie nėra artimi jauno žmogaus pasauliui. Dėl šios priežasties svarbu suvokti, kad jūsų požiūris nebūtinai yra kiekvieno požiūris.

Šiame skyriuje mes nagrinėjame teorinį šių kitų požiūrio taškų pagrindimą, ištyrę grupės formavimo procesus ir galimus jų valdymo būdus.

2.1. Grupės identitetas

Socialinė tapatybė buvo apibrėžta taip: „individo žinojimas, kad jis / ji priklauso tam tikroms socialinėms grupėms, kartu su tam tikra emocine ir vertybine narystės šioje grupėje reikšme“. (Tajfel, 1972, p. 292). Socialinės tapatybės teorija siūlo požiūrį, kad žmonių savitvardą iš dalies lemia jų narystė grupėje, ir tai prisideda prie asmens savivokos ir savivertės. Žmonės yra linkę klasifikuoti save ir kitus į kategorijas pagal tam tikras savybes ir tada daugiau tapatintis su savo kategorijos (grupės) nariais, nei su kitų kategorijų nariais (išorės grupe) (Turner, 1987). Taigi stipri socialinė tapatybė gali nulemti stiprią grupės tapatybę. Asmenys, turintys stiprią grupės tapatybę, linkę į savimonę įtraukti tai grupei būdingus aspektus. Tai, savo ruožtu, daro įtaką jų socialiniam suvokimui ar teigiamiems jausmams savo grupei (Goldman, Gutek, Stein ir Lewis, 2006).

Kai tarpasmeninis panašumas tarp grupės narių yra didelis, tai taip pat didina patrauklumą tarp asmenų (Byrne, 1971). Tai lemia šališkumą panašioms grupės nariams ir priešišumą kitos grupės nariams. Tai taip pat atitinka panašumo traukos paradigmą, kuri teigia, kad kuo panašesni žmonės, tuo labiau panašūs žmonės yra mėgstami. Nemažai tyrimų pateikė įrodymų apie panašumo pritraukimo paradigmą (apžvalgą žr. Byrne, 1997). Socialinės tapatybės teorija buvo išvystyta plėtojant savęs klasifikavimo teoriją (Hogg ir Terry, 2000).

Savęs klasifikavimo teorijoje pagrindinis dėmesys skiriamas tarpasmeniniam panašumui, pavyzdžiui, nuostatoms ir vertybėms (Byrne 1971). Tai atskiria socialinę ir asmeninę tapatybes taip, kad socialinis identitetas priklauso nuo asmenų narystės grupėje, o asmeninė tapatybė yra santykinai nepriklausoma nuo narystės grupėje (Trepte ir Loy, 2017).

Toks požiūris pabrėžia, kad socialinę tapatybę galima suaktyvinti lyginant save ir kitus, remiantis santykiniais skirtumais ir panašumais. Šis procesas vyksta socialiniame asmens kontekste, todėl asmuo gali turėti skirtingą socialinę tapatybę skirtinguose kontekstuose, priklausomai nuo pateiktų kontekstinių užuominų. Be to, kontekstas taip pat turi įtakos, ar socialinė ar asmeninė tapatybė (ar abi) tampa ryškios, taigi ir koks elgesys demonstruojamas (Trepte & Loy, 2017).

Kalbant apie jaunuolis, buvo įrodyta, kad tvirtas susitapatinimas su savo grupe skatina grupės formavimąsi, o žmogaus augimo procese skatina savigarbą ir sugebėjimą susidoroti su raidos problemomis bei nesaugumo jausmu (Tanti ir kt., 2011). Tai taip pat sukuria atskirtį tarp buvimo grupėje ir nepriklausymo grupei, sumažina empatiją ir padidina vienokių stereotipų taikymą ne grupės nariams (Lankau, Riordan ir Thomas, 2005) ir kitokių stereotipų kūrimą grupės nariams (Tanti et al, 2011). Atstumtųjų grupės suformavimas kartais laikomas būtinybe ir teisėta priemone išlaikyti grupės identitetą ir grupės darną.

Be to, pagal atmetimo identifikavimo modelį (Branscombe, Schmitt ir Harvey, 1999), vidinei grupės mažumai nėra priimtina susitapatinti su priimančiąja dauguma, o tai gali sukelti tendenciją atsiriboti nuo šios grupės. Taip dar labiau padidėja grupės darna ir identifikacija, o tai suteikia grupės nariams priklausymo jausmą ir atsveria neigiamą galimos diskriminacijos ar nesaugumo jausmo poveikį. Taigi grupėje gali atsirasti favoritizmas, kuris apibūdinamas kaip „santykiškai teigiamas grupės vertinimas ir traktavimas“ (Mummendy ir Wensel, 1999, p. 161). Žmonės yra atstovaujami jau ne kaip individai, o kaip grupės prototipo dalis. Jų jausmas priklauso nuo to, kaip jie jaučiasi grupės viduje.

Tam tikruose kontekstuose buvimas toje konkrečioje grupėje atneša savęs suvokimą ir tai, kaip žmogus elgiasi pagal grupės prototipą. Tai taip pat gali sukurti stereotipus ar iššaukti etnocentrizmą. Jaunų paauglių grupė ypač patiria kognityvinės ir socialinės srities pokyčius, nes socialinėse situacijose suaktyvėja kognityvinės savivokos kategorijos, kurios vaidina reikšmingą poveikį jaunuolių socialinei tapatybei. Galime daryti išvadą, kad socialinė tapatybė yra dinamiška, ji priklauso nuo savivokos galios (Hogg & Terry, 2000).

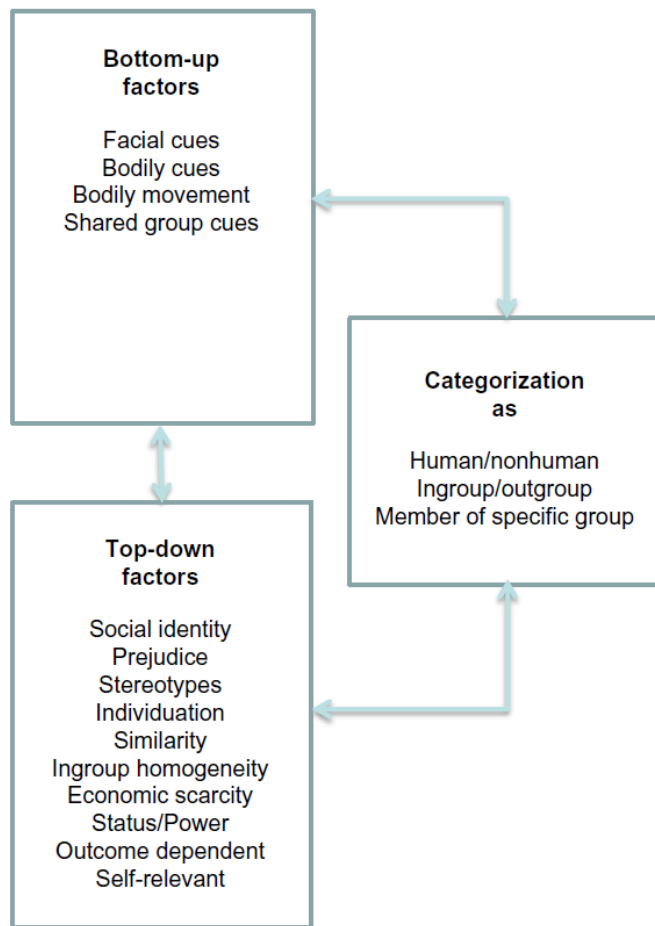
2.2. Tarpgrupinis šališkumas ir stereotipų sudarymas

Remdamiesi minėta socialinės tapatybės teorija ir savęs kategorizavimo teorija bei panašumo ir patrauklumo paradigma, dabar mes žinome, kad žmonės linkę save ir kitus suskirstyti į kategorijas ir pagal grupės prototipus, atspindinčius įsitikinimų visumą, požiūrį, moralines normas, vertybes ir elgesį. Tai yra grupės formavimosi priežastis. Kadangi žmonėms labiau patinka grupės nariai, nei ne jų grupės nariai, sukuriamas šališkumas panašių grupės narių naudai ir neigiamas šališkumas ne grupės nariams. (Hewstone, Rubin ir Willis, 2002).

Šie šališkumai gali būti labai platūs, o naujausi tyrimai parodė, kad tarpgrupinis šališkumas „apima platų reakcijų, susijusių su išorinės grupės nariais, rinkinį, pradedant nuo ankstyviausių neuroninių reakcijų, susijusių su veido kodavimu ir emocijinėmis reakcijomis, iki dėmesio ir akių žvilgsnio pokyčių, automatinių konceptualių asociacijų aktyvavimo, pasireiškiant paskesnėms pasekmėms. tai apima emocijų atpažinimo ir išorinių grupių identifikavimo trūkumus ir galiausiai sumažėjusį norą bendrauti su išorės grupės nariu. Sąrašas tęsiasi.“ (Kawakami, Amodio ir Hugenberg, 2017, p., 4.).

Pvz., jei asmuo neatpažįsta veido kaip aiškiai žmogaus, nesugeba suaktyvinti su žmogumi susijusių konceptų, sunkiau jį apibūdinti kaip žmogų. Dėl to tas asmuo gali būti dehumanizuotas. Taip pat pagal veidą žmonės gali būti apibūdinti kaip, pavyzdžiui, šilti ar dominuojantys. Be to įrodyta, kad iš kūno ženklų (forma, vaikščiojimo būdas) taip pat galima įžvelgti ir tam tikrus grupių skirtumus. Ir dar daug daugiau nematomų užuominų, tokių kaip seksualinė orientacija, religija ar net politinis polinkis, žmonės gali suvokti gana teisingai ir priskirti stebimąjį socialinei kategorijai (žr. Išsamią Kawakami et al., 2017 apžvalgą).

Tai reiškia, kad labai ankstyvos užuominos gali formuoti mūsų santykį į kitus ir elgesį su jais. Tai visi mažiausi - svarbiausi pavyzdžiai, kuriuos taip pat galima rasti 1 paveiksle.



Paveiklėlis 1: kategorizavimo faktoriai ((Kawakami et al.,2017)

1 paveiksle parodyta, kad mažiausi – svarbiausi tipo veiksniai taip pat daro įtaką žmonių skirstymui į mus ir juos. Tai gali būti išankstiniai nusistatymai, motyvacija, išankstinės žinios ar tam tikros viltys. Pavyzdžiui, juodaodžiai vyrai suvokiami kaip raumeningesni už baltuosius vyrus net tada, kai jie yra panašaus raumeningumo, todėl baltaodžiai vyrai taip pat suvokia juodaodžių raumenis kaip grėsmingesnius ir potencialiai pavojingus. Tai reiškia, kad juodieji stereotipai daro įtaką kūno suvokimui ir yra paverčiami skirtingomis grėsmėmis per suvokėjo rasę. Žmonių, kurie yra aiškūs grupių atstovai, matomi bruožai, tokie kaip lytis ar rasė, dažnai būna stereotipiškesni, nei tada, kai priklausymas grupei nėra aiškus (Kahn ir Davies, 2011). Be to, įrodyta, kad stereotipai grindžiami semantinės atminties mechanizmais ir dažniau yra išreikškiami, pavyzdžiui, žodinėmis reakcijomis. Tai reiškia, kad yra tam tikras neurotipinis stereotipų pagrindas. Reikia papildomų tyrimų, tačiau panašu, kad jie priklauso nuo daugelio procesų.

Stereotipai yra savybės, kurias priskiriame tam tikros socialinės kategorijos žmonėms. Įdomu suvokti, kad stereotipai yra laikomi pažintiniu komponentu grupėje / išorėje, o išankstiniai nusistatymai yra vertinamuoju komponentu. Ir kaip mes jau žinome, mes paprastai (vis dėlto yra keletas išimčių) išorinę grupę vertiname labiau neigiamai nei vidinę grupę (Dovidio ir kt., 1997).

Stereotipai ir išankstiniai nusistatymai gali turėti įtakos mūsų sugebėjimui atpažinti emocijas, kylančias iš grupės narių (Kawakami et al., 2017).

Tačiau yra ir netiesioginių procesų, kurie gali veikti už žmogaus sąmoningumo ribų. Žmonės gali nepripažinti, kad jie turi tam tikras asociacijas susijusias, pavyzdžiui, su tam tikromis socialinėmis grupėmis, arba nežino, kaip šios asociacijos daro įtaką reaguojant į tam tikrus socialinės grupės narius (Kawakami et al., 2017). Be to, remiantis interseksionalumo teorija, minima, kad tapatumas yra subjektyvus, netgi suskaidytas dinamikos rinkinys (Levine-Rasky, 2011). Tyrimai parodė, kad esant tarpgrupiniam šališkumui žmonių implicitinė motyvacija yra diskriminuoti, o suvokimo procesas palengvina šį motyvą.

Be to, Sommerio ir Baumeisterio (2002) tyrimai parodė, kad atmetimo grėsmė sąlygojo pasitraukimo ir nesėkmės modelį. Žmonės, jaučiant atmetimą, taip pat turi mažiau išteklių susidoroti su atmetimo patirtimis. Neigiamų patirčių priskyrimas diskriminacijai gali veikti kaip būdas apsaugoti pasitikėjimą savimi atstūmimo akivaizdoje (Sommer ir Baumeister, 2002), todėl diskriminacija gali būti suvokta kaip susidoravimo mechanizmas. Kaltinti nesėkmę ar atstūmimą labiau nei diskriminaciją reiškia pripažinti, kad rezultatų kontrolė tenka kitiems, o ne pačiam žmogui. (Verkuyten, 1998). Tai gali apriboti savireguliaciją, todėl yra ypač didelis blogis (Kawakami ir kt., 2017). Toliau aptarsime, kaip šį poveikį galima pašalinti ar sumažinti.

2.3. Emocinis identifikavimas ir empatija

Emocinis identifikavimas yra labai svarbus veiksnys palengvinantis bendravimą, o tyrimai parodė, kad mes geriau atpažįstame vidinių grupės narių, o ne išorės narių emocijas (Elfenbein ir Ambady, 2002). Dar labiau nerimą kelia tai, kad žmonės linkę ne itin sureikšminti faktą, kad nutiko kas nors blogo ne grupės nariui, o kartais dėl tokio įvykio net patiria malonumą. Tyrimai parodė, kad žmonės patiria smegenų veiklos suaktyvėjimą atlygio srityje, kai socialiai konkurencingas objektas (iš išorinės grupės) patiria fizines ir emocines kančias (Cikara, Bruneau ir Saxe, 2011). Nesitapatinimasis su išorinės grupės nariais, stereotipų sudarymas ir išankstiniai nusistatymai daro įtaką mūsų sugebėjimui suprasti ne grupės narių emocijas, taip pat lemia mūsų empatiją ir reakciją į ne grupės narių nesėkmes. Bandant sumažinti šališkumą, buvo paminėta, kad reikėtų pabrėžti inkluziją ir visa apimančius bendrumus tarp grupių (Dovidio, Gaertner, Ufkes, Saguy & Pearson, 2016).

Šališkumo sumažėjimą galima suaktyvinti, kai galite priversti žmones labiau susitapatinti su tam tikra išorine grupe (žiūrėkite į juos kaip į panašius į save) ir didinti empatiją bei rūpintis savo gerove. Empatija reiškia, kad „žmonės atpažįsta kitų žmonių emocinius išgyvenimus, patiria vienodus pojūčius ir emocijas ir yra motyvuoti palengvinti kitų kančias, dažnai pasirinkdami palankią elgseną“ (Cikara ir kt., 2011, p. 149).

Minima, kad empatijos skatinimas asmeniui, priklausančiam išorinei grupei, gali pagerinti požiūrį į visą grupę. Batson ir jo kolegos sukūrė empatiško požiūrio modelį, kuriame teigiama, kad yra keletas žingsnių, siekiant padidinti teigiamą požiūrį į grupę:

1. Priėmus vargstančio asmens, priklausančio stigmatizuotai grupei, perspektyvą (t. y. įsivaizduojant, kokią įtaką šiam asmeniui daro jo padėtis), padidėja empatiški jausmai šiam asmeniui.
2. Empatiški jausmai lemia, kad padidėja šio asmens gerovės vertinimas.

3. Darant prielaidą, kad šio asmens narystė grupėje yra svarbi, pagerėjęs asmens vertinimas turėtų būti pritaikomas visos grupės vertinimui, didėjant teigiamoms įsitikinimams, jausmams ir rūpesčiams apie grupę (Batson et al., 1997).).

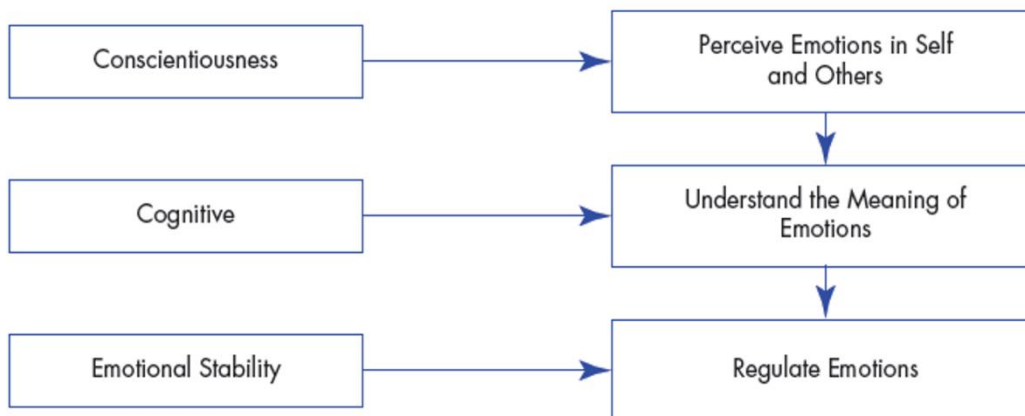
Paauglių tyrimai parodė, kad gebėjimas reikšti empatiją buvo susijęs su mažesniu bendraamžių viktimizavimu, socialinėmis problemomis ir vidiniais sutrikimais, tokiais kaip depresija (Gleason, Jensen-Campbell ir Ickes, 2009). Be to, mokiniai, geriau suprantantys, atpažįstantys ir reguliuojantys savo emocijas, išreiškia daugiau emocinio supratimo, o tai lemia geresnį savo ir kitų emocijų supratimą ir elgesio pasekmes. Todėl empatija vaidina svarbų vaidmenį skatinant psichologinę ir socialinę adaptaciją jaunystėje (Castillo, Salguero, Fernández-Berrocal ir Balluerka, 2013). Emocinis reguliavimas buvo susietas su emociniu intelektu, kurį aptarsime toliau.

2.4. Emocinis intelektas

Atsižvelgiant į šias išvadas, emocinis intelektas (EI) gali atlikti svarbų vaidmenį vertinant netinkamą elgesį su išorine grupe ir skatinant empatijos gebėjimus.

EI yra asmens sugebėjimas:

1. Suvokite emocijas savyje ir kituose.
2. Supraskite šių emocijų prasmę.
3. Atitinkamai sureguliuoti savo emocijas pakopiniame modelyje (žr. 2 pav.)



Paveikslėlis 2: EI laipsniavimo modelis (Robbins & Judge, 2015)

Žmonės, kurie žino savo emocijas ir gali skaityti emocines užuominas, greičiausiai bus veiksmingesni skirtinguose gyvenimo aspektuose nei žmonės, kurių žemas EI lygis. Pavyzdžiui, kai asmuo sugeba atpažinti, suprasti ir sureguliuoti savo ir kitų emocijas, padidėja jo įgūdžiai spręsti konfliktus ir sugebėjimas sukurti sveikesnius santykius (Brackett, Rivers ir Salovey, 2011). Be to, EI gali daryti įtaką santykių plėtrai ir palaikymui ir vaidinti svarbų vaidmenį gerinant tarpasmeninius santykius (Schutte, Malouf, Bobik, Coston, Greeson, Jedlicka, Rhodes & Windorf, 2001). Tyrimai taip pat parodė, kad žmonės, turintys žemą emocinio intelekto laipsnį

(todėl mažiau supranta iš kito žmogaus perspektyvos), turi ryškesnį rasistinį požiūrį ir išankstines nuostatas (Onraet, Van Hiel, De Keersmaecker, Fontaine, 2017).

Jaunimo literatūroje galime rasti įžvalgų, kad mokiniams susipažinus su EI, buvo sukurtas teigiamas klimatas klasėje (Brackett, Reyes, Elbertson ir Salovey, 2012) ir jie patyrė mažiau nerimo, socialinio streso ir depresijos nei mokiniai, kurie nebuvo mokomi, kaip elgtis su EI.

2.5. Esamos intervencijos

Konfliktų, stereotipų, šališkumo ir išankstinių nusistatymų mažinimo programos dažnai orientuojasi į empatijos didinimą. Cikara ir kt. (2011, p) teigia, kad padidėjus tolerancijai ir norui padėti, išauga empatija konkreitiems išorės grupės nariams (Batson ir Ahmad, 2009). Kai užmezgamas ryšys su vienu ar keliais išorės grupės nariais, patariama naudoti „asmeninį kontaktą“ (Batson ir Ahmad, 2009) arba „požiūrio mokymą“ (Kawakami et al., 2017). Užmezgus asmeninį kontaktą, mažiau tikėtina, kad žmonės bus vertinami kaip vieni iš išorinių grupių, ir tai priartins išorinės grupės narius. Tokio kontakto dėka vienos grupės nariai verčiami asmeniškai bendrauti su kitos grupės nariais, o ne tik traktuojami kaip vieni iš jų (Batson ir Ahmad, 2009), todėl sukuriamas psichologinis artumas (Kawakami et al., 2017).

Tyrimai parodė, kad net piešiant savo ir kitos grupės draugų ratus ir suartinant apskritimus ar juos atitolinant, galima sumažinti šališkumą. Toks veiksmas padidina tapatumą su kitu ar kitais. Teigiamus jausmus išorinių grupių atžvilgiu gali skatinti ir sąlygotumų mažinimas, pavyzdžiui, mokymai rasti pozityvias asocijas su išorinę (stigmatizuota) grupe. Be to, aktyvesnis išorinės grupės identifikavimas gali padidinti empatiją (Kawakami ir kt., 2017) jei yra parodoma, kodėl tam tikros grupės nariai elgiasi taip, kaip elgiasi, atskleidžiant, kad viena grupė iš tikrųjų daro žalą kitai, didinant teigiamus jausmus išorinės grupės atžvilgiu ir labiau vertinant išorinės grupės gerovę (Batson ir Ahmad, 2009). Kitas aspektas yra bandymas suderinti patiriamas emocijas, kartais susietas su emociniu užkrėtimu (Batson ir kt., 2009). Emocinis užkrėtimas yra susijęs su tuo, kad asmuo gali priimti kito žmogaus jausmus, taip pat turi galimybę jausti, kaip jaučiasi kitas asmuo (Hatfield, Rapson ir Le, 2009) ir yra vertinamas kaip specifinis empatijos komponentas.

Be empatijos intervencijų, EI intervencijos gali būti veiksmingos, nes jos gali skatinti paauglių empatiškumą. Kognityvinis įvertinimas naujai arba emocinės situacijos peržiūra yra vienas iš būdų efektyviai reguliuoti emocijas ir taip padidinti EI. Kognityvinis įvertinimas naujai gali leisti žmonėms pakeisti savo emocinę reakciją net ir dėl emociškai įtemptų dalykų, pavyzdžiui, Izraelio ir Palestinos konflikto. Kitas svarbus aspektas yra socialinis pasidalinimas arba sklaida, kai žmogus išreiškia savo emocijas, o tai gali padėti sureguliuoti šias emocijas. Be to, kai žmonės gali kalbėti ir pasidalyti savo jausmais apie tam tikros blogos situacijos faktus, gali sumažėti pykčio reakcija. (Robbins and Judge, 2015). Iš tikrųjų tai yra tik nedidelė daugelio galimų intervencijų dalis.

3. Vaizdų kalbos ir istorijų pasakojimo apjungimas

Iki šiol diskutavome apie vidinių ir išorinių grupių formavimosi veiksnius, kurie lemia grupių priešišumą. Pastebėjome, kad tam tikros intervencijos gali padėti priešišumą sumažinti. Žemiau mes pristatysime dar vieną intervencijos būdą, kuris apjungia vaizdų kalbą ir istorijų pasakojimą.

3.1. Vaizdų kalba - daugiau nei 1000 perspektyvų

Šiandien negalime įsivaizduoti pasaulio be vaizdų. Pagalvokite apie paveikslėlius, televiziją, internetą ir programas, pvz., „Instagram“. Pažvelgdami į nuotrauką ar darydami ją, Blackmanas ir Fairey (2007) teisingai sako: „Joks paveikslas, žinoma, nerodo „tiesos“.“ Suvokimas ir atskaitos rėmai neturi įtakos. Suvokimas yra procesas, kai individai sutvarko ir interpretuoja tai, ką mato, kad galėtų suteikti savo aplinkai prasmę. Žmonių elgesys labai priklauso nuo to, ką jie suvokia kaip realybę, o ne nuo to, kokia yra pati tikrovė (Robbins & Judge, 2015). Tai, ką mato žmogus, įtakoja jų orientaciniai rėmai, tokie kaip asmeninės kiekvieno suvokėjo savybės, veiksniai, į kuriuos žmogus žiūri, arba pati situacija (Robbins & Judge, 2015).

Taigi galite įsivaizduoti, kad fotografuojant ar naudojant nuotraukas, subjektyvus suvokimas apie tai, kaip žmogus mato pasaulį, yra nukreipiamas per nuotrauką. Todėl nuotraukos gali būti naudojamos norint paskatinti dalyvius kalbėti apie savo kasdienę patirtį, taip pat išreikšti savo perspektyvas ir vertybes (Holm 2008, Migliorini & Rania, 2017).

Paveikslėliai ilgą laiką buvo naudojami skatinant pokalbius ar interviu. Paveikslėliai gali sukelti gilesnę tam tikro objekto prasmę ir supratimą. Tai padeda žmonėms duoti balsą sudėtingais dalykais, pablogina jų atmintį ir sumažina nesusipratimus (Collier, 1957, Fleron ir Pedersen, 2010). Tai paaiškinta tuo, kad įrodyta, kad tam tikros smegenų dalys, kurios apdoroja vaizdinę informaciją, yra senesnės nei smegenų dalys, kurios apdoroja žodinę informaciją. Taigi paveikslai gali sukelti gilesnius, nesąmoningus smegenų lygius, nei žodžiai gali (Harper, 2002).

Yra psichologinis terapinis nuotraukų naudojimo būdas, kuris dažnai vadinamas „fototerapija“ arba „terapine fotografija“ (Loewenthal ir kt., 2017). Taikant šį metodą naudojamas paveikslėlių kortelių rinkinys ir klientas turi pasirinkti vieną, kad galėtų pradėti terapiją.

Kitas nuotraukų naudojimo būdas yra vadinamas paveikslėlių arba nuotraukų iškvietimu. Tai dažniausiai yra metodas, kai nuotraukos naudojamos interviu metu, kad nukreiptų ir paskatintų pokalbį. Palyginti su įprastais interviu, interviu su nuotraukų naudojimu suteikia „gilesnius“ interviu, tai yra tai, ką Collier pirmą kartą pasakė 1957 m. (Fleron ir Pedersen, 2010), ir tai gali suteikti pagrįstumo ir patikimumo, kai naudojami tik žodžiai (Harper, 2002).

Paveikslus galima iš anksto pasirinkti ir paprašyti tiriamųjų juos įvertinti, arba subjektai pasirenka nuotraukas, kurios paskatins pokalbį. Antrasis variantas paprastai suprantamas kaip dalyvio prasmingesnis įtraukimas, o dalyviai, sąveikaudami tarpusavyje, gali kartu išsiaiškinti dalykus ir pagerinti žinias bendradarbiaudami (Bessell, Deese ir Medina, 2007). Dialogas skatina bendrą ir gilesnį supratimą (Fleron ir Pedersen, 2010). Paveikslėliai palengvina dalyvių situacijos ar reiškinio vaizdavimą, kuriuos jie turi paaiškinti vieni kitiems (Carlsson, 2001; Schwartz, 1989; Pink, 2001, Fleron & Pedersen, 2010).

Harperis (2002) mini, kad nuotraukos gali būti dedamos ant tęstinumo, kai, viena vertus, yra daugiau vaizdinių objektų, žmonių ir artefaktų aprašų. Vidurinėse nuotraukose vaizduojami įvykiai, kurie buvo kolektyvinio ar institucinio pasto dalis, o kitoje tęstinumo pusėje - intymesnės socialinės, šeimos ar kitos intymios socialinės grupės ar savo kūno aspektai (Harper, 2002).

Kartais dalyviai mokomi įgalinti patys fotografuoti, sakoma, kad tai gali suteikti papildomą nuosavybę už padarytas nuotraukas ir parodyti dalykus, kurie tyrėjams nėra lengvai prieinami (Oliffe & Bottorf, 2007 m. Konge, Kellner, Austin Els & Orr, 2015). Tačiau buvo pastebėta, kad pagrindinis elementas yra santykis to, ką reikia iširti. Taigi, nuotraukas gali padaryti tyrėjas ar dalyviai tyrimo metu (pagalvokite apie nuotraukų naudojimą iš nuotraukų archyvų, istorinių nuotraukų naudojimą arba kai pagrindinis dėmesys skiriamas tam tikroms vaizdo technikoms, tokioms kaip dviguba blykstė) („Harper 2001“, „Harper 2002“).

„Photovoice“ praplečia paveikslėlį. Dalyvaudami „Photovoice“, dalyviai taip pat dalyvauja analizėje ir išvadose, apie kurias bus pranešta, ir tai daugiau yra bendro mokymosi procesas (Wang ir Burris 1997, Kong, Kellner, Austin Els & Orr, 2014; Migliorini & Rania, 2017). Kadangi nuotraukų sužadinimas dažniausiai yra metodas, kai nuotraukos naudojamos interviu metu, kad nukreiptų ir stimuliuotų vaizduotę.

3.2. Pasakojimas - įgalinimas atitinka pasakojimą

Apibrėžimas, kurį Shimoras Liponis naudoja pasakojimui, yra toks: „Pasakojimas yra dinamiška žodinio bendravimo veikla, kurios metu idėjomis grupėje dalijasi pasiuntinys, kuris sugeba derinti tekstą, balsą ir judesį, kad atkurtų istoriją savo vaizduotėje. jos klausytojai. Tik ta vieta egzistuoja“.

Unikalus pasakojimų, kaip žmogaus reiškinio, bruožas yra tas, kad laikoma, kad jie atspindi ne tik realybę, bet ir - o gal dar svarbiau - tą tikrovę konstruoti.

(Czarniawska, 2004; Spector-Mersel, 2010). Dviejų kitų pasakojimo savybių derinys sudaro pagrindą mąstyti apie intervencijas į pasakojimus atskyrimo ar įtampos tarp grupių kontekstuose: 1) Pasakojimas yra stipriai susijęs su įgalinimu individualiu, grupės ir bendruomenės lygiu ir 2) Pasakojimas yra iš esmės variklis. visų žmogaus žinių tobulinimas.

Pirma, pasakojimas turi tvirtą ryšį su įgalinimo aspektais individualiu, grupės ir bendruomenės lygiu: „Galimybė papasakoti savo istoriją ir turėti prieigą prie kolektyvinių istorijų bei daryti įtaką joms yra galingas šaltinis“ (Rappaport, 1995, p. 802). Šiame kontekste „Rappaport“ išskiria tris pasakojimo tipus: pasakojimą, bendruomenės pasakojimą ir dominuojančius kultūrinius pasakojimus. „Pasakojimas“ yra apibrėžiamas kaip individualus tam tikro žmogaus įvykių ar išgyvenimų perdavimas. Bendruomenės pasakojimui būdinga tai, kad jį atpažįsta ir juo dalijasi

grupė žmonių. Pvz., Apylinkės gali pasidalyti pasakojimais, kurie „pasakoja nariams ką nors apie save, savo herojus, istoriją ir ateitį“ (Rappaport, 1995, p. 803). Vyraujantys kultūriniai pasakojimai yra platinami per žiniasklaidą ar institucijas ir gali perduoti stereotipus, kuriuos žino dauguma visuomenės žmonių, ir tokiu būdu „tarnauti kaip įtakingas fonas, kuriame pasakojami labiau lokalizuoti bendruomenės pasakojimai ir asmeninės istorijos“ (Rappaport, 1995, p. 803). Jei negalima susieti su bendruomenės pasakojimu, kiti, susiejantys su bendruomenės pasakojimu, lengvai ignoruoja asmenines istorijas, jei jų nenuvertina. Tai iškelia klausimus apie tai, kas kontroliuoja kūrimą, atranką ir pasakojimą apie save ar pasakojimus apie bendruomenę. Vietos, kuriose įvairios asmeninės istorijos ir bendruomenės pasakojimai dalijasi ir vertinami atvirai, laikomos įgalinančiomis aplinkybėmis (Kreek, 2014; Rappaport, 1995).

Antra, pasakojimas yra socialinio mokymosi procesų, kuriuose perduodamos idėjos, mintys ir bendros vertybės, degalai: „Paprastai visos žmogaus žinios yra paremtos istorijomis, sukurtomis remiantis ankstesne patirtimi“ (Schank ir Abelson, 1995, p. 1). Pasak Rossingo, pasakojimo procesuose dalyvaujantys bendruomenės nariai atranda ryšius tarp savęs ir kitų, įsiskverbia į supratimo kliūtis, giliau pažįsta savo istorinio ir kultūrinio pasakojimo reikšmes ir plėtoja savo supratimą apie save ir kitus per ryšio jausmą tarp individo. pasakojimai (Rossing & Glowacki-Dudka, 2001). Naratyvinis samprotavimas „veikia pagal analogiją, pereidamas nuo pasakojimo prie pasakojimo, o ne nuo konkretaus prie bendro. Naujos istorijos laikomos panašiomis, bet ne tapačiomis ankstesnėms, todėl priverstume susimąstyti apie situacijos niuansus“ (Rossing ir Glowacki-Dudka, 2001, p. 733). Iš esmės šie procesai gali sąlygoti bendras vertybes ir bendrus įsitikinimus, rezultatus, kuriuos reikėtų nagrinėti kritiškai, nes tapdami pernelyg dominuojančiais, jie taip pat gali atstumti asmenis ar juos stigmatiduoti (Rappaport, 1995; Rossing & Glowacki-Dudka, 2001; Speer). , 2008). Speerio teigimu, šis „kolektyvinės sąmonės“ formavimas yra socialinės galios apraiška, kuriai individai ir bendruomenės gali būti paveikti per „ideologijas, žinias, papročius ir įsitikinimų sistemas“ (Speer, 2008, p. 201).

Aukščiau išvardytos savybės susijusios su dviem pagrindiniais iššūkiiais dabartinėje visuomenėje: segregacija ir poliarizacija. Segregacija: kurioje subordinuota grupė yra priversta atsiriboti nuo dominuojančios bendruomenės dėl atsiribojimo nuo dominuojančių kultūros naratyvų. Poliarizacija: kai du priešingi poliai pasitelkia moralinius, teisingus, ideologinius pasakojimus, kad paveiktų ir suviliotų neutralius ar dvejojančius žmones viduryje, kad jie pasirinktų puses. Tiek segregacija, tiek poliarizacija sudaro pagrindą konfliktams tarp susijusių grupių ar bendruomenių. Antisocialinis pasakojimas gali būti traktuojamas kaip „ligos“ dalis dabartinėje visuomenėje, tačiau, laimei, tuo pat metu socialiniu būdu papasakotas pasakojimas gali būti „priemonė“. Tai pritraukia „taikomo pasakojimo“ idėjas, kurias, be kitų, plėtojo „Pasakojimo centras“ (<https://www.sharetoconnect.nl/more-info>).

Taikomame pasakojime žmonės yra vertinami kaip pasakojimo būtybės. Dalyviai nemokomi papasakoti istoriją, o supranta, kad turi galimybę tai padaryti. Pasakojimas yra įrankis, skatinantis pagarbą, tarpusavio supratimą ir atsakingą priėmimą, kuris dažnai būna gilesnis nei daugelis kitų disciplinų, kuriomis siekiama sujungti žmones. Raktas naudojasi asmenine ir autentiška patirtimi, kuria grindžiamos istorijos. Sukurti ir, svarbiausia, papasakoti istoriją yra labai naudingas įgūdis. Tai, kas gali papasakoti gerą istoriją, galės iš tikrųjų susisiekti su klausytoju, o apdovanojimą gaus koncentruota ir susidomėjusi „auditorija“. Tai taip pat prisideda

prie pasitikėjimo savimi didėjimo ir įgalina įgalinimą. Tai, kas gali papasakoti istoriją, taip pat gali išdėstyti savo pačių siekius, problemas ir baimes, taip pat ir išdėstyti kitų.

Klausymas yra toks pat svarbus kaip ir pasakojimas. Todėl dalyviai taip pat mokosi klausytis ir reaguoti. Mokymasis klausytis kito dalyvio yra kompetencija, kuria dalyviai gali naudotis ypač konfliktinėse situacijose, su kuriomis jie gali susidurti savo gyvenime. Klausymasis kažkieno dažnai yra sprendimo pradžia. Faktinis kieno nors pasakojimo procesas taip pat skatina klausytoją išsakyti savo pasakojimą, įsitikinimus ir išgyvenimus. Gilus pasakojimo pobūdis yra ir visada buvo tas, kad viena istorija paprastai veda į kitą. Tokiu būdu pasakojimas gali būti puiki priemonė kurti ir plėtoti dialogą tarp įvairiausių sluoksnių žmonių. Be to, pasakojimas padeda apibrėžti, kas mes esame, ir sujungia mus bei mūsų bendruomenes.

Dalyvaujant pasakojimuose išauga įvairios kompetencijos. Supratimo kūrimas, pasitikėjimo savimi didinimas ir supratimo didinimas yra vieni svarbiausių aspektų. Tačiau didelę reikšmę turi ir katarsinis pasakojimo poveikis. Kaip vadina pasakotojas ir pasakojimų treneris Stu Packeris, „išleidimas ir palengvinimas“. Pasakojimas pasakojimu daugeliui žmonių padeda rasti būdą, kaip susitvarkyti su savo jausmais ir emocijomis. Kai sukuriama saugi aplinka (viena pagrindinių sėkmingo rezultato sąlygų), žmonės noriai dalijasi daugybe istorijų. Taigi pasakojimas netgi gali būti gydantis, nors pasakotojas visada turėtų žinoti, kad nėra terapeutas.

Kuriant tarpkultūrinį supratimą, svarbiausia pasakoti vienas kitam istorijas. Tačiau svarbu sužinoti ir apie savo kultūrą bei tapatumą, nes pasitikėjimas savimi padeda žmonėms gerbti ir netgi vertinti kitų tapatybes. Pasakojimas yra labai stipri kovos su išankstinėmis nuostatomis priemonė. „Kito“ įvaizdis dažnai kuriamas iš pirmo žvilgsnio. Kai skiriame laiko klausytis kažkieno pasakojimo, dažnai išmokstame kažko visiškai skirtingo. Mes atrandame žmogaus vaizdą. Šis principas naudojamas, pavyzdžiui, įvairiose šalyse inicijuotuose „Žmogaus bibliotekos“ projektuose (po jo išradimo 2001 m. Roskilde, Danijoje). Asmenys yra aktyviai kviečiami klausytis kažkieno pasakojimo. Dažniausiai tai baigiasi dialogu apie ką tik papasakotą istoriją, skirtumus ir panašumus. Tiek pasakotojas, tiek klausytojas iš seminario palieka pasikeitusį požiūrį ir kupiną teigiamų minčių.

3.3. Pokyčių logika ir dirbtuvių etapai

Kaip matyti iš ankstesnių skyrių, tiek paveikslėlių iškėlimas, tiek pasakojimas gali būti pritaikomi atskirai, norint įgyti atviresnį vaizdą apie kitus ir mišrioje grupėje, kad būtų lengviau susisiekti. Pokyčiai individualiu ir grupiniu lygmeniu yra tarpusavyje susiję, tačiau toliau juos išskiriame, kad galėtume įžvelgti įvairius susijusius aspektus. Tada mes pereiname prie penkių etapų, kuriuos dirbtuvės gali pereiti, galų gale, surasdamos bendrą pagrindą. 3 paveiksle pateikiama šios pokyčių logikos individualiu ir grupės lygiu apžvalga ir kaip šie lygiai yra sujungti penkiomis fazėmis, kurias gali sudaryti dirbtuvės.

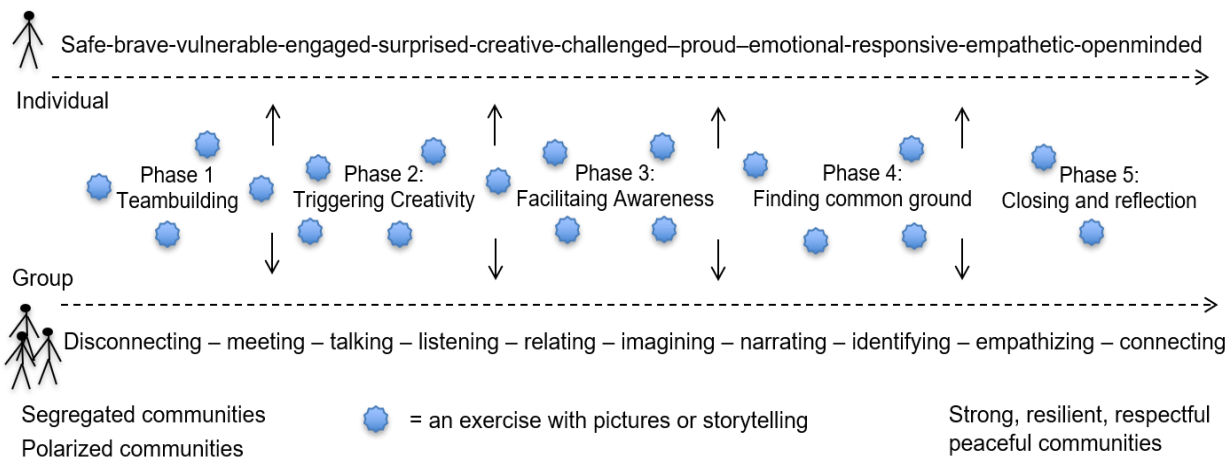


Figure 3: Workshop phases incorporating individual and group changes..

3.3.1. Individualus būties būsenų pasikeitimas: atviro proto link

Prieš išeinant iš situacijos, kai skirtingo išsilavinimo jaunuoliai jaučiasi atsiriboję nuo situacijos, kai jie jaučiasi šiek tiek susiję, turi įvykti. Tai prasideda turint daugiau ar mažiau ribotą „kito“ požiūrį, kaip aprašyta ankstesniuose skyriuose, pavyzdžiui, priklausymą grupei ar nepriklausymą. Pabaigoje mes tikimės, kad „PicS“ pratybos prisidės prie procesų sujungimo, kai atskiri dalyviai tapo daugiau ar mažiau daugialypės perspektyvos ar atviri žiūrint į kitus asmenis. Taigi, idealiu atveju, dalyviai eina skirtingais procesais, kuriuos galima apibūdinti minėtomis sąvokomis, tokiomis kaip sauga, vaizduotė, emocijos ir pan.

Kaip ir kiekvienoje subtilioje situacijoje, reikia sukurti pasitikėjimą, nes dalyviai turi jaustis saugūs savyje grupės kontekste. Gairėse tai vadinama komandos formavimu. Pavyzdžiui, patogus ir draugiškas pokalbis apie skirtumus ir panašumus, kai du jaunuoliai iš rinkinio pasirenka tą patį įvaizdį, tačiau jų asociacijos labai skiriasi. Kai kurie jaunuoliai gali jaustis tarsi neįveikiami, būdami prisijungę prie „savo“ grupės. Jiems gali tekti įveikti sumišimą ir pajusti drąsą pasirodyti pažeidžiamiems, nes tai yra individas, ne tik tam tikros grupės dalis. Kiti jaunuoliai, kuriems gali būti nuobodu arba nežino, ko tikėtis, gali pradėti jausti tam tikrą nustebimą ir (arba) žaidimą, kuris sužadina jų psichinę kūrybą.

Vėliau dalyviai, tikimės, pradeda įsivaizduoti, kaip galėtų atrodyti kito žmogaus gyvenimas (sužadinantis kūrybiškumą). Šis procesas prasideda apibūdinant tai, kas vyksta viename paveiksle. Pavyzdžiui, kito žmogaus apibūdinimas remiantis devyniomis „Instagram“ profilio nuotraukomis sužadina jų vaizduotę, ypač jei pagal profilį jie turi paaiškinti, kas galėtų būti kažkas. Paklausus pasakojimo už paveikslėlio, jų pasakojimo vaizduotė sufleruoja tiesą. Iššūkis iš tikrųjų papasakoti istoriją auditorijai gali jaustis milžiniškas. Kita vertus, įveikę tai ir būdami pažeidžiami, galite didžiuotis.

Dalyviai pradeda girdėti vis daugiau ir daugiau vienas kito asmeninių istorijų, pavyzdžiui, kai jų paklausiama, kodėl jie norėtų nusiųsti tam tikrą paveikslėlį kaip atviruką. Tai sužadins jų supratimą ir emocijos pradės vaidinti tiek pasakotojo, tiek klausytojų pusėse. Identifikavimo procesai gali vystytis, kai vis daugiau dalyvių daro save tokiu pažeidžiamu. Jei viskas teka teisingu keliu, dalyvių reagavimas vienas į kitą ir į situaciją pradeda augti, skatindamas abipusę empatiją ir sukurdamas bendrą pagrindą. Iki tam tikro lygio dalyviai pamažu atviresni mato „kitą“ ir save.

3.3.2. Grupiniai būties būsenų pokyčiai: link ryšio

Lygiagrečiai su būties būsenų pokyčiais individualiame lygmenyje, grupės lygmens būties būsenas taip pat galima įsivaizduoti, vartojant anksčiau minėtas sąvokas.

Kai grupės dalyviai susitinka pirmą kartą, dauguma jų nepažįsta vienas kito. Todėl grupę galima apibrėžti kaip atskirtą grupę. Kita vertus, jie dabar yra toje pačioje erdvėje, o tai reiškia, kad dalyviai mato, sveikinasi ir galbūt tariasi tarpusavyje, gali įvykti tiltas. Be to, dalyviai ketina iš tikrųjų norėti susitikti ar dalyvauti, galbūt net nesuvokdami, ką tai atneša kiekvienam iš jų.

Fizinio ledlaužio, pavyzdžiui, įsivaizduojamo žemėlpio, kuriame dalyviai atsiduria pagal savo gimimo vietą, naudojimas padeda grupei šiek tiek atsipalaiduoti. Paveikslėlio pasirinkimo pratimas, kaip minėta anksčiau, padeda grupei išklausti vieną kalbinantį asmenį. Tuo pat metu dalyviai pradeda bendrauti, jei sužino, kad kiti pasirinko tą patį paveikslą, bet dėl kitų asmeninių priežasčių.

Pratimai, inicijuojantys ad hoc pasakojimą arba padedantys dalyviams paruošti savo istoriją prieš pasidalinimą, suteikia dalyviams kūrybinį ir pasakojimo režimą, o kartu ir grupę. Pavyzdžiui, pasakojimai, turintys stiprų emocinį branduolį, atveria grupės dalyvius, nes jie susitapatina su šiomis istorijomis, nors ir nėra iki galo pažįstami, verčia grupę apmąstyti situacijos niuansus. Dažniausiai tai baigiasi dialogu apie ką tik papasakotą istoriją, iš dalies apie skirtumus ir iš dalies apie panašumus. Aiškiai ir kolektyviai pamėgdžiodami minimas emocijas, grupė atneša į bendrą pagrindą ir naują kolektyvinę sąmonę, jungiančią atskirus dalyvius.

3.3.3. Seminaro etapai, apimantys individualius ir grupinius pokyčius

Norėdami sujungti ir sujungti individualius ir grupės pokyčius, siūlome penkis etapus, kuriuos grupė idealiai išgyvena. Nepriklausomai nuo to, kiek laiko yra dirbtuvėms, jūsų dirbtuvės projekte turėtų būti visos penkios fazės, nors jūs galite nuspręsti sutrumpinti arba pratęsti kiekvieną iš šių etapų. Pratybos, kurias sudaro seminaras, yra padalintos į šias penkias fazes. Abu jie yra išsamiai aprašyti „PicS“ gairėse kartu su paveikslėlių rinkiniais.

Penki etapai, kuriems mes parengėme pratimus, yra šie:

1. Komandos formavimas

a. Dėmesys saugios aplinkos kūrimui.

- b. Dėmesys bendradarbiavimui.
- c. Didžiausią dėmesį skiriant pasitikėjimo kūrimui
- 2. Kūrybiškumo sužadimas
 - a. Dėmesys žaidimui ir linksmybėms.
 - b. Dėmesys įveikti baimę ar gėdą.
 - c. Dėmesys sužadėtuvėms.
- 3. Sąmoningumo palengvinimas
 - a. Dėmesys pažeidžiamumui kaip stiprumui.
 - b. Susitelkimas į kitų požiūrių supratimą.
 - c. Susitelkimas į grupės jautrumą naujiems suvokimo būdams.
- 4. Bendros nuomonės ieškojimas
 - a. Susitelkimas į emocijų atskleidimą.
 - b. Dėmesys empatijos jausmams.
 - c. Dėmesys dialogui apie patirtus panašumus.
- 5. Uždarymas ir apmąstymai
 - a. Susitelkimas į mastelio keitimąsi dalijantis patirtimi.
 - b. Susitelkimas į tai, ką dalyviai nori padaryti iš savo patirties.
 - c. Susitelkimas į tai, kas buvo dalijamasi ir sujungta.

Penki etapai, jungiantys numatomus pokyčius individualiu ir grupės lygiu, yra išsamiau aprašyti gairėse kartu su pridedamais pratimais.

4. Darbas su kultūriškai įvairiomis jaunimo grupėmis

Šiame skyriuje aprašome penkis kontekstus, kai reikia skubiai sujungti jaunimo grupes, kurios dėl tam tikrų priežasčių tapo atskirtos. Tikslas yra parodyti, kur gairėse gali būti siūlomos intervencijos priemonės, siekiant pagerinti esamą situaciją.

4.1. Estija

Atjungimas daugiausia dėmesio skyrė

„PicS“ projektas Tartu yra orientuotas į Estijos ir Rusijos jaunuolių grupių ryšį. Estijoje yra stiprus pasiskirstymas tarp šių grupių, kurios sunkiai integruojasi viena su kita, ypač mažesniuose miestuose ir kai kuriuose rajonuose didesniuose. Yra stereotipai, kurie neleidžia vykti sąveikai

ar integracijai. Daugelis rusiškai kalbančių jaunuolių yra palikti darbo rinkoje ar švietime, kur jie dėl kalbos barjero nepasiekia geriausių rezultatų. Todėl jie neturi tokios galimybės dalyvauti laisvalaikyje ar jaunimo veikloje, nes informacija apie šią veiklą jų nepasiekia.

Istorinis atsiribojimo fonas

Žlugus Sovietų Sąjungai ir Estijos nepriklausomybei, tos praeities problemos sukūrė atskirtį tarp dviejų grupių. Paprastai yra specifinių sričių, kuriose gyvena rusakalbių mažumų atstovai - tiek miestuose, tiek ištisuose (atskiruose) miestuose, kurie yra laikomi Rusijos miestais, nes yra arčiausiai sienų ir ten gyvena daugiausia rusakalbiai gyventojai. Gyvenimas šiuose miestuose sukuria jaunimui iliuziją, kad jie gali susitvarkyti su rusiškai, nes viskas, kas juos supa, yra rusų kalba. Deja, šiuose regionuose nėra daug darbo vietų ar galimybių jaunimui įgyvendinti savo norus. Rajone yra tik vienas universitetas, kuris dalį savo kursų veda rusų kalba. Ilgus metus vyriausybė vengė šio klausimo - yra atskiros mokyklos rusų jaunuoliams, o miestai, kuriuose gyvena rusakalbiai, liko tokie, kokie buvo. Taigi tai sukėlė problemą, kad daugelis iš šių regionų atvykusių rusų jaunuolių nemokėjo estų kalbos, todėl, jei jie norėjo persikelti į geresnį darbą ar universitetus, jiems tai buvo labai sudėtinga.

Prieštaringos nuomonės ir įsitikinimai iš Rusijos ir Estijos pusės palaiko griežtą, viena kitą užtikrinančią, ranką. Iš Estijos visų amžiaus grupių žmonės linkę manyti, kad kadangi čia gyvena rusai, jie turėtų kalbėti mūsų kalba. Taip pat egzistuoja kartų įsitikinimas, kad estai visada „susitvarkė“ su rusų kalba ir tai gali padaryti dabar ir ateityje. Yra klaidingų įsitikinimų, kad jie nėra integruoti, nes nenori būti. Iš Rusijos pusės, kadangi jie yra siunčiami į atskiras mokyklas ir gyvena skirtinguose regionuose, jie linkę grupuotis ir susirasti draugų, kurie taip pat turi tą pačią kilmę ir mažai bendrauja su estų kalba kalbančiais jaunuoliais. Nemažai jų taip pat yra tik Rusijos žiniasklaidoje. Be to, jie nejaučia sutikimo iš Estijos jaunimo. Pasiskirstymą padidina daugybė stereotipų, susiformavusių tarp grupių: kad rusai garsiai muša savo žmonas, vagia ir apgaudinėja tave, jei gali.

Vyriausybės politika

Vyriausybė ėmėsi tam tikrų veiksmų, kad paveiktų padalijimą. Jie priėmė sprendimą iš dalies pakeisti mokymąsi šiose rusų mokyklose į estų kalbą, tačiau mokytojams ir mokykloms teikiama parama nebuvo labai efektyvi. Tačiau tai sukūrė tam tikrą kalbos vartojimo įvairovę. Dabar vyriausybė nusprendė prarasti šias rusų mokyklas, kad būtų geriau integruota, tačiau šio žingsnio dar nebuvo imtasi, todėl poveikis vis dar nėra aiškus. Didesniuose rusiškai kalbančiuose miestuose gatvių ženklai taip pat buvo pakeisti į estų kalbą ir sakoma, kad ten geriau naršyti galima su estų kalba. Sostinėje daugiau rusų jaunuolių pradėjo bendrauti su estais, eiti į mokyklas, mokytis estų kalbos ir gauti geriau apmokamą darbą. Nors yra ir didesnių jaunuolių grupių, kurios verčiau saugo save ir mažai bendrauja su Estijos jaunimu ir atvirkščiai. Vis dar taikoma tiek daug tarpusavio stereotipų, tiek jaunimas, kuris nemoki estų kalbos, kovoja universitetuose ir darbo vietose.

Dabartinis darbas su jaunimu

Jaunimo darbuotojų galima rasti beveik visose su jaunimu susijusiose Estijos srityse: mokyklose, jaunimo centruose, NVO, savivaldybių užimtumo skyriuose, aplinkosaugos organizacijose ir atostogų stovyklose. Dauguma jų yra apmokėję darbuotojus ir savanorius. Darbas su jaunimu Estijoje turi gana griežtus nacionalinius įstatymus, gaires, strategijas ir etiką, kurių turėtų laikytis visi su jaunimu dirbantys darbuotojai. Atsižvelgiant į Rusijos ir Estijos jaunimo pasiskirstymą, galima nustatyti kai kurias problemas. Pirma, jaunimo organizacijos Rusijos regionuose dažniausiai užsiima tik jomis rusų kalba. Platesnė informacija ir galimybės estų kalba šiems jaunuoliams neišduodama dėl kalbos barjero. Antra, mokyklos dažnai nemato bendradarbiavimo su jaunimo srities organizacijomis pranašumo, nes neatrodo, kad jie mato darbo pridėtinę vertę. Trečia, atrodo, kad atskirtos organizacijos, kurios teikia veiklą rusiškai kalbančiam jaunimui, ir tos organizacijos, kurios dirba su estų kalba kalbančiais jaunuoliais. Jie sunkiai bendradarbiauja ir teikia veiklą tik savo konkrečiai tikslinei grupei. Kartais jų vykdoma veikla net neatitinka kitos grupės interesų.

4.2. Ispanija

Atjungimas daugiausia dėmesio skyrė

„PicS“ projektas Sevilijoje sutelktas į tai, kad būtų sujungti mokiniai iš penkių aukštųjų mokyklų, trys iš Poligono Sur, vienas iš istorinio Sevilijos miesto centro ir vienas iš Aljarafe kaimo, kuriame kartu gyvena kaimo ir vidutinės klasės žmonės. . Andalūzijoje jaunimo nedarbas siekia 46% (45,1% vyrų 47, 2% moterų). Poligono Sur kaimynystėje šie tarifai yra dar didesni, tuo pat metu yra labai dideli mokymo ir mokyklos nebaigimo procentai. Neapykanta romų bendruomenei yra gerai žinoma ir dažnai Sevilijoje labai matoma. Vienas iš mūsų partnerių dirbs Poligono Sur mieste, kaimynystėje, kuri stigmatizuojama kaip viena pavojingiausių rajonų Europoje. Romų santykiai su kitomis grupėmis šioje Sevilijos dalyje toli gražu nėra taikūs ir ten gyvenančiam jaunimui šansų beveik nėra.

Istorinis atsiribojimo fonas

Kaimynystę juosia didžiulė kelių ir geležinkelių infrastruktūra, veikianti kaip fizinės sienos, geografiškai ir socialiai izoliuojanti ją nuo likusio miesto. 7-ajame dešimtmetyje Nacionalinis būsto institutas pastatė pirmąjį būstą, kuris siekė pritaikyti gyventojus nuo kaimo imigracijos, tuos, kuriuos paveikė 1961 m. Potvyniai ir 1969 m. Žemės drebėjimas, ir gyventojus, kurie buvo iškeldinti iš seklumų ir apleistų namų Sevilijoje. Miestas.

Taigi nuo 70-ųjų buvo pradėtas vykdyti blogiausias perpardavimo planas Sevilijos istorijoje, kuriame pirmiausia buvo numatyta apgyvendinti žmones butuose, viršijančiuose jų teisę į šaknis, ir pašalinti socialines bei ekonomines gyventojų aplinkybes. Blogas socialinės atskirties ir lūšnyų problemos sprendimo pavyzdys, kuris tiesiogine prasme išvalė iš miesto visas šeimas ir sutraukė jas vertikaliai kaimynystėje be jokių pašalpų. Fondai, kuriuos vėliau reikėjo užkariauti mobilizuojant piliečius. Aiškus kaimynystės užkariavimo pavyzdys yra Skeleto pilietinis centras,

kuris yra apylinkės širdis, taip vadinamas todėl, kad ilgus metus darbas buvo sustabdytas paliekant darbą „griaučiuose“.

Dabartinis „Polígono Sur“ rezultatas yra šeimų, kuriose gyvena daug skurdo, įvairovė. Rezultatas Sevilijos centre ir istorinėse apylinkėse yra visiškai išnykęs skurdas ir apleistas miestas. Norint pateisinti šį socialinį atskirtį ir geografinį išsiuntimą Sevilijos piliečiams, reikia jį lydėti atšiauriu vyraujančiu diskursu: „Trys tūkstančiai namų yra tokie ir jų kaimynystė yra atsakinga“, „Trys tūkstančiai namų gyvena pavojingi žmonės, o geriausia, kad jie yra kartu ir yra kontroliuojami, kad „geri žmonės“ galėtų ramiai gyventi likusiame Sevilijos mieste“.

„Polígono Sur“ yra gerai žinomas dėl savo smurto, narkotikų ir nusikalstamumo šlovės. Valdžia turi konstruoti šį mitą ne tik pateisindama atskirties ir izoliacijos poreikį, bet ir tam, kad niekas negalvotų apie tai patikrinti asmeniškai, nes bandymas susidaryti savo nuomonę gali kelti pavojų jų vientisumui. Šie pavyzdžiai parodo, kaip žiniasklaida kuria mitą:

„3000 namų, viena pavojingiausių vietų Ispanijoje“, „Antena 3 TV“ viešojo veidrodžio programos vedėjas.

„Trys tūkstančiai namų, pavojingiausia Sevilijos apylinkė. 80% gyventojų skiria prekybą gatvėmis. Didžiausia kaimynystės problema yra laužai“, - rašoma „Ana Rosa de Telecinco“ televizijos laidos antraštėje.

Mantra kartojama: „Trys tūkstančiai pavojingi, nevažiuok“. Taigi niekas nevažiuoja ir visiems palengvėja gyventi toli. Polígono Sur kaimynystėje esantis gyventojas patiria stigmą ir slepia adresą, kad gautų darbą miesto centre, nes ne visi jie yra gatvės pardavėjai. Jie taip pat turi meluoti, kad patektų į šalia jo esantį baseiną, kur aiškiai draudžiama įeiti Polígono Sur mieste gyvenantiems žmonėms.

Viešojo administravimo atsisakymas ir mafijozai susidūrus su narkotikų rinka, žinoma, sukėlė nepageidaujamą apgyvendinimo situaciją. Nepaisant to, kad daugybė ekonominių išteklių (tikslų skaičių neįmanoma rasti, nes skaidrumas, atrodo, nėra prioritetas) buvo paskirta problemoms „išspręsti“, faktai įrodo, kad toli gražu nei ką nors išspręsti, kai kurios situacijos yra lygios blogiau, nes laikui bėgant 80% žmonių yra bedarbiai arba neturi teisinės sutarties. Visa tai lėmė Polígono Sur gyventojų (30 proc. Romų populiacijos) ir likusio miesto atsiribojimą. Be to, tai labai apsunkino sugyvenimą kaimynystėje, nes daugelis dėl esančių problemų kaltina romus.

Vyriausybės politika

Darbas su jaunimu Ispanijoje siekia 30 metų. Tai suprantama kaip darbas su jaunimu ir jo labui. Jis yra stipriai integruotas į vyriausybės (nacionalines, regionines ir savivaldybių) vykdamas

viešąją politiką nuo 15 iki 30 metų amžiaus. Vyriausybės remia jaunimo asociacijas, organizacijas, teikiančias jaunimo paslaugas, ir socialinius subjektus, dirbančius su jaunimu. Vis dėlto, nors Ispanijoje vartojami terminai „jaunimo darbuotojas“ arba „jaunimo technikas“, vis dar nėra aišku, koks yra jo vaidmuo ir kokia jo kompetencija. 2014 m. Europos Komisijos ataskaitoje „Darbas su jaunimu: darbo su jaunimu vertė Europos Sąjungoje“ pateikiama keletas pagrindinių faktų, apibūdinančių padėtį Ispanijoje (Europos Komisija, 2014). Yra neformalus švietimas ir mokymas specialistams, dirbantiems su jaunimu kultūros, sporto, savanorystės ir socialinės įtraukties srityse. Be to, yra

„Jokių įstatymų, reglamentuojančių darbą su jaunimu, už darbą su jaunimu yra atsakingos autonominės bendruomenės, tačiau konstitucija numatė Ispanijos jaunimo institutą, kuris koordinuoja ir skatina politiką, tačiau nevaldo jaunimo politikos. Nuo 1993 m. Buvo tarpsektorinė strategija, tačiau nėra nacionalinės jaunimo strategijos. Baltoji knyga dėl jaunimo politikos Ispanijoje 2020 m. Rengiama nuo 2009 m., Tačiau atrodo, kad procesas užstrigo. Dėl ekonominės krizės finansavimas taip pat sumažėjo.“ (Europos Komisija, 2014, p. 204–205).

Apibendrinant, politiniu požiūriu nėra stiprios oficialiojo darbo su jaunimu tradicijos. Tačiau socialiniai darbuotojai ir socialiniai pedagogai, dirbantys nacionalinėse, regioninėse ir (ypač) vietos administracijose, teikia jaunimui darbą.

Dabartinis jaunimo darbas

Iš esmės „jaunimo darbuotojus“ galima rasti viešojo administravimo įstaigose, tačiau, deja, didžioji jų darbo dalis yra atliekama jų kabinetuose, labai toli nuo miesto jaunuolių. Jaunimo darbuotojus taip pat galime rasti asociacijose: socialinėse, kultūrinėse, religinėse ar politinėse. Paprastai jie yra tie, kurie ypač susiduria su jaunų žmonių kasdienybe. Problema ta, kad dažnai šioms organizacijoms trūksta išteklių, todėl didelė dalis darbo atliekama savanoriškai. Taip pat galime rasti darbo su jaunimu švietimo įstaigose, tokiose kaip aukštosios mokyklos ir universitetai. Sevilijos provincijoje (iš viso 105 miestuose yra nuo 284 gyventojų, gyvenančių El Madroño, mažiau apgyvendintame kaime, iki 689,434 Sevilijos gyventojų) yra registruotos tik 73 jaunimo organizacijos. Sevilijos mieste oficialiame rotušės portale yra 59 jaunimo asociacijos. Daugelis jų beveik neveikia ištisus metus. Kai kurie iš jų yra tiesiog sukurti norint kreiptis dėl dotacijų.

Koordinavimas ir bendradarbiavimas yra viena iš pagrindinių nustatytų problemų. Kiekviena organizacija linkusi įtarinėti ar nesidomi tuo, ką daro kitos. Kai kurioms įstaigoms rūpi labiau atrodyti gerai popieriuje, nei realiems jaunuolių poreikiams. Ilgalaikis „Poligono Sur“ tikslas yra sukurti reikšmingus komunikacijos kanalus tarp įvairių grupių, kad būtų skatinamas skirtingų pozicijų žmonių dialogas. Vietiniai žmonės, kaip bendruomenė, yra vienas nuo kito priklausomi, kad galėtų judėti kolektyviai. Šiame procese svarbūs skirtumai, kurie reiškia pagarbą kitai socialinei, politinei ir ekonominei situacijai. Darbas su jaunimu bando dirbti koordinuotai, kuriant strategijas ir koordinuotai įgyvendinant programas. Didelis „Poligono Sur“ iššūkis bus sudominti jaunus žmones ir įgyti jų pasitikėjimą.

4.3. Lietuva

Atjungimas daugiausia dėmesio skyrė

Projekto tikslas - sujungti įvairaus išsilavinimo universitetinius studentus įvadinėse savaitėse studijų pradžioje. Lietuvių ir lenkų bendruomenės istoriškai gyveno Vilniaus rajone, nes per pastaruosius šimtmečius sienos linijos keitėsi. Sovietmečiu rusakalbiai gyventojai buvo perkelti į Lietuvą apskritai ir į Vilniaus rajoną. Pastarieji dažniausiai asocijuojasi su rusų kultūra. Sudėtingas istorinis kontekstas sukūrė prietarus ir stereotipus, galinčius sukelti socialinius konfliktus ar neatitikimus socialiniame kontekste. Iš esmės kalba yra lemiamas veiksnys atskirti grupes, įskaitant jaunimo grupes pagal etninius principus. Todėl žmonės dažnai laikosi savo etninių grupių visose gyvenimo srityse. Visuomenė ir jaunimo grupės paprastai tvirtai atstovauja vienai iš etninių bendruomenių (t. Y. Lietuvių, lenkų, rusų ir baltarusių bei emigrantų bendruomenėms).

Istorinis atsiribojimo fonas

Lietuvoje, kaip ir daugelyje kitų pokomunistinių šalių, mes patyrėme įdomų reiškinį, kurį galime vadinti sovietiniu dalyvavimo paradoksu. Pačioje sovietmečio pabaigoje jaunimo dalyvavimo jaunimo organizacijose lygis (ne organizacijose, nes buvo tik viena teisinga organizacija - komjaunimas) buvo beveik 100%. Bet pirmasis tyrimas, atliktas šia tema nepriklausomoje Lietuvoje, praėjus vos porai metų po Sovietų Sąjungos žlugimo, nustatė, kad dalyvavimo lygis sumažėjo iki 3 proc. Tikėtina, kad realus dalyvavimo procentas sovietmečiu buvo artimesnis šiems 3%. Realus dalyvavimas ir tikėjimas jaunimo dalyvavimu jau seniai mažėjo; didėjo tik privalomas dalyvavimas sovietiniuose dokumentuose.

Su šia padėtimi posovietinėje srityje nuo pat pradžių turėjome susidurti, nes ji daugiau nebuvo slepiama. Tačiau netikėjimas dalyvavimu pakeitė pasyvų požiūrį į aktyvų netikėjimą ar cinizmą. Viskas, kas buvo susijusi su jaunimo entuziazmu, su bet koku idėjiniu judėjimu, buvo iškart susijusi su komjaunimu: jaunąja leninistų komunistų lyga. Komjaunimas daugiausia turėjo neigiamų ar labai neigiamų reikšmių.

Vyriausybės politika

Buvo akivaizdus iššūkis atkurti teigiamą dalyvavimo vaizdą, kantriai skatinti naujas jaunimo dalyvavimo formas visuomenėje. Tai tapo pagrindiniu jaunimo politikos ir darbo su jaunimu tikslu pirmajame nepriklausomos Lietuvos dešimtmetyje (arba paskutiniame XX amžiaus dešimtmetyje). Jaunimo organizacijos susikūrė į skėtinę organizaciją - Lietuvos jaunimo tarybą, kuriai LIJOT pavyko įstoti į Europos nacionalinių jaunimo komitetų tarybą (CENYC). Dar

daugiau: LiJOT išgyveno ir nesiskirstė į alternatyvias nacionalines jaunimo tarybas, kaip buvo kai kuriose buvusio Rytų bloko šalyse.

Taigi nevyriausybinis darbas su jaunimu sektorius daugiau ar mažiau vystėsi savaip, o vyriausybės lygmeniu to nebuvo daroma. Nacionaliniu lygmeniu ar savivaldybėse nebuvo jokios darbo su jaunimu politikos ir (arba) biudžeto. Vienintelis aktyvus šios srities veikėjas, turėjęs daugiau ar mažiau aiškią darbo su jaunimu politiką ir finansavimą, buvo Atviros visuomenės fondas (Soros fondas). Jis turėjo labai aiškią idėją, kuri buvo jaunimo iniciatyvų įgalinimas. Atviros visuomenės fondas pradėjo nevyriausybinių sektoriaus finansavimo tradiciją, kurios vėliau laikėsi valstybė. Fondas taip pat turėjo labai tiesioginę įtaką kuriant jaunimo skyrių Švietimo ir kultūros ministerijoje 1993 m. Pagrindinę jo įtaką turėjo gerosios patirties pavyzdžiai, kurie tapo įmanomi dėl Soroso fondo lėšų. Tačiau fondas taip pat turėjo įtakos skatinant ir patariant įsteigti pirmąją valstybinę instituciją, kuri perimtų atsakomybę už jaunimo politikos plėtrą ir darbą su jaunimu.

Dabartinis jaunimo darbas

Darbas su jaunimu Lietuvos kontekste gali būti vertinamas kaip tas, kuris tarnauja jaunimui arba kai jaunimas įtraukiamas kaip suinteresuotosios šalys ir (arba) savanoriai. Todėl jo galima rasti jaunimo centruose, bendruomenių centruose, bažnyčiose, ligoninėse, įvairiose NVO, (vietos) vyriausybėje, jaunimo organizacijose, politinėse jaunimo asociacijose, administracijos darbuotojams ir pedagogams švietimo įstaigose (ty mokyklose, gimnazijose, licėjuose, kolegijose ir universitetai ir švietimo centrai).

Lietuvoje egzistuoja visos darbo su jaunimu įvairovės tikslinių grupių, naudojamų metodų ir geografinės aprėpties prasme. Tačiau ryškus požiūris yra tai, kad prieiga yra ribota, ką atspindi kai kurie ekspertai. Jie sako: „Jaunimo darbas tapo labai turtingas ir gyvas“, tačiau jis netapo masiniu reiškiniu, žinomu ir visiems prieinamu visur. Tai gali būti skirtingos priežastys. Viena iš priežasčių gali būti subsidiarumo principo nesėkmė. Kadangi šis principas buvo įtvirtintas nuo pat pradžių, buvo galima pastebėti, kad jis buvo įgyvendintas taip, kad atsakomybė už darbo su jaunimu plėtojimą yra labai didelė jaunimo organizacijų rankose. Žiūrint iš vienos pusės, tai yra gerai - jaunimo organizacijos turi realią galią priimančias sprendimus dėl darbo su jaunimu visais lygmenimis.

Tačiau tuo pat metu atrodo, kad vyriausybės sektorius gali lengvai išvengti atsakomybės. Kartais susidaro įspūdis, kad darbas su jaunimu nebėra vyresniųjų politikų reikalas. Atrodo, kad jie džiaugiasi, kad darbas su jaunimu turi savo „smėlio dėžę“ (vietoj tuščios dėžutės), ir jie mielai leidžia ten dirbti su jaunimu. Galbūt tai dar nėra tikrovė, tačiau tikrai yra rizika.

4.4. Šiaurės Makedonija

Atjungimas daugiausia dėmesio skyrė

„PicS“ projektas Prilepe, Šiaurės Makedonijoje, daugiausia dėmesio skiria vietos vidurinės mokyklos studentams, nes šie jaunuoliai yra iš skirtingų etninių, religinių ir ekonominių sluoksnių. Pavyzdžiui, kai kurie atvyksta iš kaimo vietovių, kiti - iš miesto. Jaunuoliams trūksta motyvacijos dalyvauti ir aktyviai dalyvauti vietos bendruomenės veikloje. Politika įsiskverbė į visas visuomenės sritis - švietimą, kultūrą, sveikatą, verslą ir pan., Ir tai yra didelė žmonių gyvenimo dalis.

Jaunimas stoja į politines partijas ar jų jaunimo sąjungas tikėdamiesi geresnių galimybių ateityje susirasti darbą ir aklaui seka neigiamą propagandą. Tai reiškia, kad jie nedalyvauja jokioje viešojoje veikloje, kurią, kaip manoma, organizuoja priešingas politinis blokas. Atrodo, kad jauni žmonės negalvoja sau už galvos, taip formuodami savo nuomonę pagal savo tėvus ar aplinkinius. Akivaizdus atskyrimas, pagrįstas etnine ir religine kilme, nes retai būna veiklos, kurios metu jaunimas įtraukiamas į daugiakultūrę veiklą. Taip pat galima nustatyti skirtingas klišes, atsižvelgiant į tėvų statusą ir pajamas. Dešimtojo dešimtmečio privatizavimas ir pigi darbo jėga prisidėjo prie vidurinės klasės sunaikinimo.

Pastaruosius 10 metų bandoma pagerinti situaciją, tačiau sunku ir veiklos yra per mažai. Iš šios situacijos kyla šios problemos: nepakankamas jaunimo bendradarbiavimas, nepakankamas jų socializavimasis ir dalyvavimas kiekvienoje visuomenės dalyje. Taip pat yra problemų dėl diskriminacijos, ypač atskirtų jaunimo tarpe, taip pat yra stereotipų ir išankstinių nuostatų, turinčių įtakos jaunimo dalyvavimui.

Istorinė raida

Aukščiau rašyta įtampa nepasirodė prieš perdėtą visuomenės politizavimą. Manoma, kad dauguma konfliktų apie XXI amžiaus pradžią yra politiniai, kad būtų sukurtas nestabilumas, taigi politinės partijos įgytų daugiau įtakos ir atitrauktų žmones nuo realių ekonominių problemų.

Problemos, kurias matome tarp jaunų žmonių, kyla dėl ekonominės nelygybės ir pernelyg politizuotos visuomenės. Tai reiškia, kad žmonės, taip pat 18 metų ir vyresni jaunuoliai, galintys balsuoti, gali pasirinkti tik vieną iš dviejų politinių variantų. Trečiojo varianto šalyje nėra. Tai lemia dviejų rėmėjų grupių pasidalijimą ir abipusį kaltinimą skirtingais lygmenimis. Jaunimo aktyvizmo beveik nėra ir kai jis atsiranda, jis dažnai pašalinamas iš konteksto. Dažniausiai ji gauna politinę etiketę, nors taip nėra.

Kitas dalykas, dėl kurio kyla problemų, yra kultūrinis pagrindas ir visų pirma Balkanų gyventojų mentalitetas, ypač jaunuolių. Socialinės normos, kurių turėtume nepamiršti, dažniausiai kyla iš to, kad mūsų visuomenė yra šiek tiek konservatyvi ir nėra labai atvira tam tikroms temoms, tokioms kaip tarpkultūralizmas, LGBTIQ + klausimai, skirtingos religijos, lyčių normos, nestereotipiniai darbai, alternatyvūs būdai. gyvenimas ir tt Daugelis klišių formuojasi atsižvelgiant į tai, ar nariai palaiko, ar prieštarauja tam tikrai temai ar gyvenimo būdai.

Kita problema yra stigmatizavimas ir atviras nekalbėjimas tam tikromis temomis, o tai sukelia antagonizmą tarp skirtingų jaunuolių grupių. Daugelis jaunuolių laikosi tokio elgesio norėdami priklausyti grupei ir nesiskirti vieniši.

Dabartinė jaunimo veikla ir vyriausybės politika

Makedonijoje, ypač Prilepo savivaldybėje, darbas su jaunimu vis dar yra nauja koncepcija, nėra labai populiaris ir nėra vertinamas rimtai. Darbas su jaunimu yra sritis, kurioje dirba tik kelios nevyriausybines organizacijos. Tai yra organizacijos, kurios dirba pagal programą „Erasmus +“, Taikos korpusą ir kt. Jaunimo darbuotojus galima rasti jaunimo asociacijose, nevyriausybines organizacijose ir universitetų studentų organizacijose.

Bendradarbiavimą darbo su jaunimu srityje galima rasti tarp jaunimo organizacijų ir vietos valdžios institucijų vykdamas viešuosius projektus, dažniausiai susijusius su viešosios erdvės naudojimu. Taip pat bendradarbiauja jaunimo organizacijos ir mokyklos / universitetai, organizuodami edukacinius seminarus, pristatymus ir akcijas. Pagrindiniai iššūkiai yra šie: trūksta jaunimo centrų / vietų, trūksta vietos valdžios paramos, trūksta lėšų ir finansavimo galimybių, trūksta pripažinimo darbu su jaunimu ir trūksta jaunimo motyvacijos dalyvauti ir būti aktyviam vietos veikloje. bendruomenės veikla.

4.5. Nyderlandai

Atjungimas daugiausia dėmesio skyrė

„PicS“ projektas orientuotas į mišrias grupes iš įvairių Amsterdamo rajonų, ypatingą dėmesį skiriant Amsterdamo „Nieuw-West“. Mes specialiai orientuojamės į jaunimą, turintį olandų išsilavinimą, ir į jaunimą, turintį Šiaurės Afrikos ar Turkijos išsilavinimą. Pagrindinis dėmesys skiriamas jaunimui nuo 16 iki 24 metų, vis dar studijuojančiam ar ką tik pradėjusiam dirbti (arba ieškančiam darbo). Amsterdamo „Nieuw-West“ rajone gyvena daugiau nei 45 000 vaikų ir jaunimo (0–23 metų). Daugumai vaikų ir jaunimo sekasi. Tačiau kaimynystėje taip pat gyvena palyginti daug pažeidžiamų šeimų ir jaunimo, kuriems gresia pavojus. Beveik 60 proc. Yra ne vakarų kilmės, daugiausia Maroko ir Turkijos.

Reikėtų geriau išnaudoti jaunimo potencialą ir talentą. Apie 30% vaikų iš Maroko, Turkijos ir Karibų (Surinamas / Vakarų Indija) tampa HAVO / VWO tarybomis, palyginti su 72% vietinių gyventojų Amsterdame. Be to, jaunimo sportas Naujojoje Vakaruose nedalyvauja ir 30% vaikų kenčia nuo nutukimo. „Nieuw-West“ yra palyginti didelis mokyklos nebaigusiujų procentas ir didelis nepilnamečių nusikalstamumas. Be to, nesaugumo jausmas yra didesnis nei likusiame Amsterdame (38,2% gyventojų kartais jaučiasi nesaugūs, palyginti su 29,6% Amsterdame gyventojų). 14% „Nieuw West“ jaunimo yra bedarbiai.

Istorinė raida ir vietos politika

Po Antrojo pasaulinio karo Vakarų sodo rajonai Amsterdame „Nieuw-West“ buvo pastatyti praėjusio amžiaus šeštajame dešimtmetyje ir šeštojo dešimtmečio pradžioje kaip miesto išplėtimas, kad jame būtų įsikūrę Amsterdame įsikūrę namai.

darbininkų. Nuo šeštojo dešimtmečio miesto taryba taip pat skatino migraciją į kitus miestus, kad kompensuotų būsto trūkumą vykdant atnaujinimo projektus kitose miesto vietose. Ši situacija, kartu su aukšta nuoma ir mažais namais vis dar gana naujuose sodo rajonuose, netikėtai lėmė didelį migracijos srautą į kitus miestus aštuntajame ir devintajame dešimtmetyuose. Savo ruožtu daugybė prieinamų namų įkvėpė daugelį dirbančių imigrantų persikelti iš miesto namų į Vakarų sodo rajonus. Aštuntojo dešimtmečio pabaigoje vyriausybė neturėjo jokios politikos, kuri palaikytų imigrantų migraciją miesto viduje, nes vis tiek buvo manoma, kad jie bus laikinai laikomi. Taigi dauguma migrantų rado naują būstą per savo tinklus ir arti jų, todėl susikaupė Vakaruose. Dešimtajame dešimtmetyje miesto taryba pradėjo statyti naujus kvartalus į vakarus nuo sodo rajonų, kad sustabdytų vadinamąjį „baltąjį skrydį“ ir išlaikytų miesto vidurinėsios klasės žmones.

Dešimtajame dešimtmetyje, remiantis įvairiais argumentais, pradėjo formuotis miesto atnaujinimo diskursas. Vienas iš argumentų buvo tas, kad kai kurių Vakarų sodo rajonų atnaujinimas mieste gali išspręsti segregacijos problemas ir pagerinti socialinę sanglaudą, leisdamas geriau integruoti imigrantus. „Problemos“ nebuvo mokliškai pagrįstos, tačiau buvo įsitikinta, kad sprendimas bus didesnis skirtingas būstas ir gyventojai. Magiškas žodis buvo „diferenciacija“. Po 1995 m. „Parkstad“ (Parko miestas) buvo pradėti atnaujinimo projektai ir per dešimt metų, po kurių sekė, tiek praktikoje, tiek moksliniuose tyrimuose tapo akivaizdu, kad nėra jokio ryšio tarp diferenciacijos augimo ir bet kokio pagerėjimo. socialinė sanglauda. Kitaip tariant, „koncentracijos įtakos integracijai nepavyko parodyti“ (Išversta iš: Hellinga, 2005, p. 196). Nepaisant jokių mokslinių įrodymų, devintojo dešimtmečio pradžioje prasidėjęs diskursas sukėlė imigrantų baimę ir galimą jų susitelkimą. „Hellinga“ tai sieja su labiau paslėptu atnaujinimo argumentu, kuris slepiant imigrantus: „jų buvimas kaip toks yra neigiamas kaimynystės įvaizdžiui ir (taigi) [namų] rinkos vertei“ (Išversta iš: Hellinga, 2005, 197 p.).

Nors atrodo, kad Nieuw-West yra gana ramios apylinkės, kaip ir daugelyje didesnio Amsterdamo rajonų, negalima sakyti, kad joje nėra konfliktų. Didžioji dalis migrantų kilmės jaunimo nepasitiki dauguma vyriausybės institucijų ir policija. Kartais tai sukelia nedidelius riaušes, bet dar svarbiau: tai veda prie ne tokios darnios bendruomenės, kurioje žmonės nedalija atsakomybės. Etninis profiliavimas yra vienas iš pagrindinių šio nepasitikėjimo šaltinių. Taigi, tai gali būti viena iš pagrindinių priemonių, kurias plėtosime ir įgyvendindami šį projektą, temų.

Dabartinis jaunimo darbas

Darbas su jaunimu galėjo vystytis per visą XX amžių Nyderlanduose. Dešimtajame, devintajame ir dešimtajame dešimtmetyuose krizės ir ekonomikos pakilimas virto vyriausybės politika, kuri paskatino įvairius pokyčius darbo su jaunimu srityje. Tai lemia naujų darbo metodų, tokių kaip „Jaunimo ugdymas“, „Ambulatorinis darbas su jaunimu“, „Mergaičių darbas“, „Talentų ugdymas“

ir „Individualus orientavimas“, plėtrą iš apačios į viršų. Kadangi pagal Europos reglamentus galima rengti konkursus, profesionalų darbą su jaunimu siūlo gerovės organizacijos, darbo su jaunimu organizacijos, komerciniai tiekėjai, savivaldos organizacijos ir socialiniai verslininkai. Taigi jaunimo darbuotojai turi daug veidų ir įvairių vaidmenų. Jie ieško jaunų žmonių srityje, yra meistriški užmezgant ryšius ir stengiasi, kad jaunimas atsidurtų savo galimybių kelyje.

Kam gali būti naudojamas jaunimo darbas, o kam ne? Trys pastabos. Visų pirma: darbas su jaunimu yra naudingas norint pasiekti jaunus žmones, net jei juos sunku pasiekti arba gresia iškristi kitoms įstaigoms. Taip yra todėl, kad darbas su jaunimu aplanko jaunus žmones jų gyvenamojoje aplinkoje (informavimo darbas) ir veikia iš gyvojo pasaulio ir paties jaunimo perspektyvos. Antra: nuo kontakto su jaunimu darbas su jaunimu pirmiausia yra orientuotas į vystymąsi ir prevencinį. Tai darbo su jaunimu orientacija į plėtrą, vadinama talentų ugdymu, suteikia jauniems žmonėms stiprybės ir motyvacijos rimtai dirbti su savimi ir savo aplinka, net jei kyla problemų. Konkrečiai kalbant, darbas su jaunimu prisideda prie jaunimo tobulėjimo ir pilietinio dalyvavimo didinimo. Trečia: ko negali padaryti darbas su jaunimu? Išspręskite mokyklos nebaigimą, jaunimo nedarbą, nepilnamečių nusikalstamumą ir daugybę problemų. Nors visi jaunimo darbuotojai žino atskiras sėkmės istorijas ir kai kurie konkretūs projektai, kuriais sėkmingai siekiama pasirinkti atrankinę jaunimo grupę, įrodo priešingai, neįrodyta, kad darbas su jaunimu yra nuolatinis tokių struktūrinių problemų sprendimas (Išversta iš: Metz, 2013).

1. Literatūros sąrašas

- Batson, C. D., & Ahmad, N. Y. (2009). Using empathy to improve intergroup attitudes and relations. *Social issues and policy review*, 3(1), 141-177.
- Batson, C. D., Early, S., & Salvarani, G. (1997). Perspective taking: Imagining how another feels versus imagining how you would feel. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 23, 751–758.
- Branscombe, N. R., Schmitt, M. T., & Harvey, R. D. (1999). Perceiving pervasive discrimination among African Americans: Implications for group identification and well-being. *Journal of personality and social psychology*, 77(1), 135.
- Bessell, A. G., Deese, W. B., & Medina, A. L. (2007). Photolanguage: How a picture can inspire a thousand words. *American Journal of Evaluation*, 28(4), 558–569.
<https://doi.org/10.1177/1098214007306372>
- Blackman, A., & Fairey, T. (2007). *The Photovoice Manual: A Guide to Designing and Running Participatory Photography Projects*. London, UK: PhotoVoice.
- Brackett, M. A., Reyes, M. R., Rivers, S. E., Elbertson, N. A., & Salovey, P. (2012). Assessing teachers' beliefs about social and emotional learning. *Journal of Psychoeducational Assessment*, 30(3), 219-236.
- Brackett, M. A., Rivers, S. E., & Salovey, P. (2011). Emotional intelligence: Implications for personal, social, academic, and workplace success. *Social and Personality Psychology Compass*, 5(1), 88-103.

- Brandsma, B. (2017). *Polarisation - Understanding the dynamics of Us versus Them*. Schoonrewoerd: BB in Media.
- Brewer, M., Gonsalkorale, K., van Dommelen, A. (2012). Social identity complexity: Comparing majority and minority ethnic group members in a multicultural society. *Group Processes & Intergroup Relations*, 16(5), 529-544
- Byrne, D. (1997). An overview (and underview) of research and theory within the attraction paradigm. *Journal of Social and Personal Relationships*, 14(3), 417-431.
- Byrne, D. (1971). *The attraction paradigm*. Orlando, FL: Academic Press.
- Castillo, R., Salguero, J. M., Fernández-Berrocal, P., & Balluerka, N. (2013). Effects of an emotional intelligence intervention on aggression and empathy among adolescents. *Journal of adolescence*, 36(5), 883-892.
- Cikara, M., Bruneau, E. G., & Saxe, R. R. (2011). Us and them: Intergroup failures of empathy. *Current Directions in Psychological Science*, 20(3), 149-153.
- Czarniawska, B. (2004). *Narratives in Social Science Research*. London: Sage Publications.
- Dovidio, J. F., Gaertner, S. L., Ufkes, E. G., Saguy, T., & Pearson, A. R. (2016). Included but invisible? Subtle bias, common identity, and the darker side of "we". *Social Issues and Policy Review*, 10(1), 6-46.
- Dovidio, J. F., Kawakami, K., Johnson, C., Johnson, B., & Howard, A. (1997). On the nature of prejudice: Automatic and controlled processes. *Journal of experimental social psychology*, 33(5), 510-540.
- Elfenbein, H. A., & Ambady, N. (2002). Is there an in-group advantage in emotion recognition?.
- Fleron, B. R., & Pedersen, C. (2010, November). Exploring the roles in a photo elicitation dialogue. In Proceedings of the 11th Biennial Participatory *Design Conference* (175-178).
- Harper, D. (2002). Talking about pictures: A case for photo elicitation. *Visual studies*, 17(1), 13-26.
- Gleason, K. A., Jensen-Campbell, L. A., & Ickes, W. (2009). The role of empathic accuracy in adolescents' peer relations and adjustment. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 35(8), 997-1011.
- Goldman, B. M., Gutek, B. A., Stein, J. H., & Lewis, K. (2006). Employment discrimination in organizations: Antecedents and consequences. *Journal of Management*, 32, 786-830.
- Hatfield, E., Rapson, R. L., & Le, Y. L. (2009). Primitive emotional contagion: Recent research. *The social neuroscience of empathy*, 19-30.
- Hellinga, H. (2005). *Onrust in park en stad - stedelijke vernieuwing in de Amsterdamse Westelijke Tuinsteden [Turbulence in park and city - urban renewal in the Western Garden Districts of Amsterdam]*. Amsterdam: Het Spinhuis.
- Hewstone, M., Rubin, M., & Willis, H. (2002). Intergroup bias. *Annual review of psychology*, 53(1), 575-604.

- Hogg, M. A., & Terry, D. I. (2000). Social identity and self-categorization processes in organizational contexts. *Academy of management review*, 25(1), 121-140.
- Kahn, K. B., & Davies, P. G. (2011). Differentially dangerous? Phenotypic racial stereotypicality increases implicit bias among ingroup and outgroup members. *Group Processes & Intergroup Relations*, 14(4), 569-580.
- Kawakami, K., Amodio, D. M., & Hugenberg, K. (2017). Intergroup perception and cognition: An integrative framework for understanding the causes and consequences of social categorization. *Advances in experimental social psychology*, 55, 1-80). Academic Press.
- Kong, T. M., Kellner, K., Austin, D. E., Els, Y., & Orr, B. J. (2015). Enhancing participatory evaluation of land management through photo elicitation and photovoice. *Society & Natural Resources*, 28(2), 212-229.
- Kreek, M. de. (2014). Empowerment from a narrative perspective: learning from local memory websites. In *2014 Digital Methods Mini-conference - My sentiments exactly: On methods of early warning, detection and monitoring through online and social media*. Amsterdam: Digital Methods Initiative - University of Amsterdam.
- Lankau, M. J., Riordan, C. M., & Thomas, C. H. (2005). The effects of similarity and liking in formal relationships between mentors and protégés. *Journal of Vocational Behavior*, 67(2), 252-265.
- Levine-Rasky, C. (2011). Intersectionality theory applied to whiteness and middle-classness. *Social identities*, 17(2), 239-253.
- Lewin, K. (1951). *Field theory in social science—selected theoretical papers by Kurt Lewin*. New York: Harper and Row.
- Loewenthal, D., Avdi, E., Chauhan, G., Saita, E., Natri, T., Righi, R., ... & Issari, P. (2017). Evaluating the therapeutic use of photocards in European prisons. *Counselling Psychology Quarterly*, 30(1), 67-85.
- Metz, J. (2013). *De waarde(n) van het jongerenwerk [The value(s) of youth work]*. Amsterdam: Amsterdam University of Applied Science.
- Migliorini, L., & Rania, N. (2017). A qualitative method to “make visible” the world of intercultural relationships: the photovoice in social psychology. *Qualitative research in Psychology*, 14(2), 131-145.
- Mummendey, A., & Wenzel, M. (1999). Social discrimination and tolerance in intergroup relations: Reactions to intergroup difference. *Personality and Social Psychology Review*, 3(2), 158-174.
- Onraet, E., Van Hiel, A., De Keersmaecker, J., & Fontaine, J. R. (2017). The relationship of trait emotional intelligence with right-wing attitudes and subtle racial prejudice. *Personality and Individual Differences*, 110, 27-30.
- Rappaport, J. (1995). Empowerment meets narrative: listening to stories and creating settings. *American Journal of Community Psychology*, 23(5), 795–807.
<https://doi.org/10.1007/BF02506992>
- Robbins, S. P., & Judge, T. A. (2001). Organizational behavior.
- Rossing, B., & Glowacki-Dudka, M. (2001). Inclusive community in a diverse world: Pursuing an

- elusive goal through narrative-based dialogue. *Journal of Community Psychology*, 29(6), 729–743. <https://doi.org/10.1002/jcop.1045>
- Schank, R. C., & Abelson, R. P. (1995). Knowledge and memory: the real story. In R. S. Wyer (Ed.), *Knowledge and Memory: The Real Story* (pp. 1–85). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Schutte, N. S., Malouff, J. M., Bobik, C., Coston, T. D., Greeson, C., Jedlicka, C., ... & Wendorf, G. (2001). Emotional intelligence and interpersonal relations. *The Journal of social psychology*, 141(4), 523-536.
- Sommer, K. L., & Baumeister, R. F. (2002). Self-evaluation, persistence, and performance following implicit rejection: The role of trait self-esteem. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 28(7), 926-938.
- Spector-Mersel, G. (2010). Narrative research: Time for a paradigm. *Narrative Inquiry*, 20(1), 204–224. <https://doi.org/10.1075/ni.20.1.10spe>
- Speer, P. W. (2008). Social Power and Forms of Change: Implications for Psychopolitical Validity. *Journal of Community Psychology*, 36(2), 199–213. <https://doi.org/10.1002/jcop>
- Tajfel, H. (1972). Some developments in European social psychology. *European Journal of Social Psychology*.
- Tanti, C., Stukas, A. A., Halloran, M. J., & Foddy, M. (2011). Social identity change: Shifts in social identity during adolescence. *Journal of adolescence*, 34(3), 555-567.
- Turner, J., Hogg, M., Oakes, P., Reicher, S., & Wetherell, M. (1987). *Rediscovering the social group: A self-categorization theory*, Blackwell, Oxford, UK.
- Trepte, S., & Loy, L. S. (2017). Social Identity Theory and Self-Categorization Theory. *The international encyclopedia of media effects*, 1-13.
- Verkuyten, M. (1998). Perceived discrimination and self-esteem among ethnic minority adolescents. *The Journal of social psychology*, 138(4), 479-493.